

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 523. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

NEMI OSVETNIK

★ **DOK HOLIDEJ** ★

523

Frenk Larami

NEMI OSVETNIK

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 523

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

SILENT AVENGER

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 27. XII 2017.

Tržište: 05. I 2018.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – SILENT AVENGER

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Blistavo letnje jutro obećavalo je lep dan. Međutim, na visoravni zvanoj „Seyerno pojilo” suknuo je stub crnog dima.

To je značilo da je mladi Čarli Vajthed u velikoj nevolji. Baš tu, na tom mestu, on je podigao kuću, napravio koral za stoku i počeo da sanja san o velikom ranču.

Reka Plejt koja je ovde bila izuzetno čista i brza, prosto mu je odvojila jedan deo plodne zemlje na kojoj je napasao stoku. Sve je bilo onako kako je i zamišljao: šumovit i travnat teren, kiše u izobilju, i sada još malobrojna stoka uhranjena i odličnog izgleda. Mladi Čarli se nadao da će vremenom napredovati i uspeti da postane moćan i bogat rančer.

Pošto je rano ostao bez oca, uz svoga brata Stiva uspeo je da nauči gotovo sve što je bilo potrebno jednom rančeru. Za trenutak se setio starijeg brata koji je prodao porodičnu kuću kako bi nabavio stoku, ali stigla je suša i uništila sav njihov trud i rad. Tada je Stiv Vajthed besno pljunuo, bacio vile daleko od sebe i otišao u Leksington da se napije.

Više se nije vratio.

Mlađi brat ga je neko vreme čekao, a onda izabrao mesto za svoj novi dom, sagradio kuću sa pomoćnim zgradama i – doveo Anitu Moreno. Bila je to de-

vojka koju je poznavao samo dve nedelje. Upoznali su se na jednoj igranci i Čarli se zakleo da će je zaprositi.

Anita je živela sa dedom u Leksingtonu. U pansionu gospođe Karmodi pomagala je u kuhinji i postala pravi majstor tog posla. Bila je omalena živahna devojka, lepuškastog lica i divnih crnih očiju, zdrava i jedra. Čarli Vajthed nije želeo da okleva niti da dozvoli da devojka zapadne za oko nekom drugom. Uzeo ju je za ruku i odveo kod sveštenika, a stari Vins Moreno je samo klimnuo glavom i pozeleo im sreću. Bilo je očigledno da im se mladić dopadao.

Mesec dana posle toga pred kućom se pojavio Stiv Vajthed. Čarli ga je jedva prepoznao. Brat mu je izgledao mnogo stariji, oštrijih crta lica, nemirnog pogleda i nervoznih ruku. Trzao se na svaki šum i, sve u svemu, Čarliju izgledao veoma čudan. Ono što ga je najviše zabrinulo bila su dva nisko pripasana „kolta”. Stiv ranije nikada nije nosio oružje i to je bio upozoravajući znak. Na sva Čarlijeva pitanja samo je odmahivao rukom, a o svom nestanku promrmljao je svega nekoliko nerazumljivih rečenica. Prenoćio je i odjahao u zoru, ostavljajući na kuhinjskom stolu svežanj novčanica.

Posle izvesnog vremena svratio je još jednom: bio je sumrak i konj mu se jed-

va vukao od umora. Hteo je da ga ostavi i uzme Čarlijevog vranca i skoro se izbezumio od gneva kada je čuo da je baš toga dana njegov mlađi brat pozajmio konja jednom susedu. Ipak je zavukao ruku u torbu i iz nje izvadio punu šaku dolara. Međutim, Čarli je pretpostavio da taj novac nije „čist” i nije hteo da ga primi. Ovoga puta, Stiv nije bio ljut. Samo se umorno nasmejavao, odmahnuo rukom i odjahao bez pozdrava.

Čarli nije znao o čemu se radi, ali je slutio da mu je brat uleteo u neku nevolju. Drugačiji po karakteru, on ni likom nije podsećao na Stiva. Imao je njegovu visinu, ali je bio nekako gipkiji, često se smejavao i odisao pravim prirodnim šarmom. Nije ni slutio da će već sutradan po Stivovom odlasku njegov život dobiti sasvim drugačiji tok.

Sledećeg dana pred podne na „Seyverno pojilo” stigla su trojica jahača i poredali se u red na rastojanju od po nekoliko jardi među sobom.

Čarli je upravo cepao jedno stablo koje je reka nedavno izbacila na obalu. Ugledavši trojicu konjanika koji su stajali mirno poput statua, osetio je neku neobjašnjivu zebnju oko srca. Nije znao zašto, ali mu ono što je video nije slutilo na dobro.

Bacio je pogled prema kući. Anita je bila unutra, zauzeta oko pripremanja jela.

Shvatio je da ne može da ih ignoriše. Zato je odložio sekiru i pošao im u susret.

I oni su krenuli prema njemu.

Sada im je bolje video tvrda, surova lica, odela posuta prašinom, oznoje-

ne konje i puške preko krila. S pažnjom su gledali u kuću kao da su tražili nešto.

Samo da se Anita ne pojavi, zadrhtao je Čarli i prvi put požalio što pri sebi nema nikakvo oružje. Jer, došljaci mu se nisu nikako dopadali. Ličili su na lešinare kojima je neko uzeo plen, pa sada očajnički traže drugi.

– Ti si Vajthed mlađi? – oslovio ga je onaj u sredini, četvrtastog lica i izbačenog čela. Šešir je smaknuo na potiljak, a retka crvena kosa tek ponegde je pokrivala čelu.

– Jesam – odvrati on sa zebnjom. – Ja sam Čarli. Zašto pitate?

Čovek izdiže obrvu.

– Stiv nije tu? – pitao je dalje.

– Ne. Nije ovde...

– Kada je poslednji put svraćao? – upita drugi, bledega lica i šiljastog nosa.

Čarli se okrete prema njemu. Iako se trudio, nije mogao da zadrži osmeh.

– Ko ste vi, ljudi? I kakva su to pitanja? – gledao je pridošlice podozrivo.

– On te je lepo pitao – opomenuo ga je četvrtasti. – Ako nisi čuo Erika Kornelija, čuj sada. Ja sam Lejf Vejler, a onaj matori tamo je Darel Meklin. Stiv ti nije pričao o nama?

– Nije.

– Baš je sebičan. A tako smo lepo sa-
rađivali...

– Kakve veze ima moj brat sa vama?

Vejler se ispravio u sedlu i dao znak Meklinu, pedesetogodišnjaku malenog rasta, ali još krepkom i spretnom u sedlu. Nekoliko trenutaka on je odme-

ravao Čarlija, a onda sjahao i prebacio uzde preko konjske grive.

– Da li je Stiv dolazio ovih dana? – zapitao je.

– Jeste – odvratio je Čarli obuzet strepnjom. – Bio je juče i odjahao u sumrak.

– A da li je ostavio novac kod tebe?

– Kakav novac? Šta vi uopšte hoćete?

Bledunjavi Erik Koneli pritera konja uz Čarlija.

– Zašto odugovlačimo? – obrecnuo se na Vejlera. – Ili će ovaj žutokljunac propevati ili ćemo mu odrati kožu...

Za to vreme Meklin je pošao prema kući. Čarli je pretrnuo i pokušao da mu prepreči put. No, poznat zvuk zapinjanja oroza naterao ga je da se ukoči u mestu.

Okrenuo je pogled i ugledao Konelija koji je uperio „kolt” u njega.

– Ne mrdaj! Koga imaš u kući?

– Ja... tamo je moja žena.

– Niko više?

– Ne. Stiv nije tamo...

Koneli se nije pomerao.

– Bolje nam reci gde je novac inače...

– Nebesa! Kažem vam da ne znam o čemu je reč!

– Onda ćemo ti osvežiti pamćenje – zarežao je Koneli i hitro sjahao.

U tom trenutku iz kuće se začuo vrisak. Čarli Vajthed je zaboravio na opasnost i jurnuo prema ulaznim vratima. Međutim, lupež ispred njega kao da je to i očekivao. Hitro je zamahnuo i drškom „kolta” zahvatio mladića po slepoočnici. Čarli je jeknuo i klonuo na

travu. Nebo nad njim se čudno uskovitlalo, a onda je zavladao mrak.

Pošto se malo pribrao i podigao glavu, ugledao je Anitu u rukama Darela Meklina. Ostali su stajali iznad njega. Kada se podigao, dobio je udarac čizmom posred lica i ponovo utonuo u tamu.

Kada je nešto kasnije ipak pokušao da se pridigne, osetio je parčiće slomljenog zuba pod jezikom i krv u ustima. Usne su ga strahovito bolele. Bolje reći, uopšte ih nije osećao. Nije smeo ni da ih dodirne, jer su mu izgledale ogromne i tuđe.

– Čarli! – zavapila je Anita.

Lejf Vejler je zaustavio Konelijevu ruku i kleknuo pored mladića.

– Gde je novac? – upitao je tiho. – Za sve bi bilo bolje da odmah kažeš.

Čarli je samo odmahnuo glavom.

– Ne znaš? – podsmehnuo mu se lupež. – Ne znaš da ti je brat sa one strane zakona? Nije ti poznato da smo opljačkali železnicu, pa se zatim razbežali na razne strane kako bi nas teže gonili? Ne znaš ni da je sav novac bio kod njega, zar ne?

Čarli je i dalje odmahivao glavom. On zaista ništa nije znao o Stivovom životu. Ako je ovo što je sada čuo istina... U stvari, to ga je zbolelo više od samog udarca.

Vejler je ponovo dao znak Meklinu. Ovaj je časak oklevao, a onda još jače stegao Anitu. Njen vrisak opet je prenuo Čarlija iz polusvesti. Ne osećajući bol, pošao je prema njoj posrćući.

Erik Koneli ga je dočekaao novim udarcem u lice. Oštra cev „kolta” zasekla mu je obraz od slepoočnice do brade i on jeknu. Oblila ga je krv i u momentu ponovo ništa nije video.

– Govori! – prosiktao je razbojnik. – Pedeset hiljada dolara je kod njega! Rekao je da će nas ovde čekati. Gde je?

Lejf Vejler je pljunuo u travu i ljutito posmatrao Čarlija koji je onesvešćen ležao na travi, a to je značilo da bar neko vreme neće moći da govori...

– Do vraga! – procedio je. – Možda govori istinu?

– Kako to misliš? – upitao je Koneli.

– A šta ako nas je Stiv slagao? Šta ako pare zaista nije ostavio ovde?

– Šta?!

– Ne vrišti. Da ovaj momak nešto zna sigurno bi propevao zbog žene...

Bledunjavi razbojnik stisnu zube. Nije znao šta da preduzme, a to ga je strahovito ljutilo.

– Banditi! – jecala je mlada žena. – Šta vam je on skrivio?

Koneli je ćutke ušao u kuću i tamo se zadržao neko vreme. Vejler i Meklin su se samo zgledali osluškujući lupu, kotrljanje predmeta i prasak razbijenih sudova.

– Mora da je ovde! – čuli su ga kako viče. – Prokleti pasji sin! Nije smeo tako! Ne, zaista nije!!

Lejf Vejler dlanom protrlja bradu. Zar je Stiv Vajthed bio takva naivna budala i odneo sav novac? Pa prilikom bekstva naznačio je mesto na kome će ih čekati! Nije ih sačekao niti ostavio njihov deo novca. Dakle, prevario ih

je. Zar je svog brata mogao da stavi u tako opasan položaj? Ko zna šta je tom prokletniku palo na pamet. Po svemu sudeći, Stiv ih je izigrao i sa sobom ponio svih pedeset hiljada dolara koje su odneli iz kase specijalnog železničkog vagona koji je išao prema Hejstingsu. On je možda i mogao da pređe granicu, ali njih... Njih naravno, ne.

Koneli se najzad pojavio na ulazu, oznojen i razbarušen.

– Ništa! – zasiktao je. – Prevario nas je, kojot smrdljivi!

Darel Meklin je najzad pustio Anitu koja je kao bez daha dotrčala do Čarlija. Odmah je kleknula pored njega i zagrlila ga.

– Šta su ti to učinili... Šta? – jecala je.

Mladić je osetio njene suze na licu i odmah mu je bilo lakše. Nežno ju je pomilovao po kosi i uhvatio za ruku.

Za to vreme Erik Koneli je ponovo nestao u kući.

– Šta, dovraga, on radi tamo? – prvi put se javio Meklin, nestrpljiv da što pre krenu.

Vejler je slegnuo ramenima. Njemu je Koneli ponekad išao na živce sa svojim histeričnim napadima, ali bio je vičan poslu: dobar strelac, odličan jahač i saradnik na koga se mogao osloniti.

Koneli je najzad izašao, a iza njega je pokuljao gust dim.

– Hej! – iznenadio se i Vejler. – Šta ti to sada znači?

– Pasje gnezdo! – besneo je Koneli. – Neka izgori! Sve!

Ugledavši crn stub dima koji je postajao sve gušći, Anita se odvoji od supru-
ga i užasnuto pogleda u pravcu vatre.

– Naša kuća... – prošaputala je očaj-
no mlada žena. – Naša kuća...

Čarli je bespomoćno otvarao i zatva-
rao usta, ali glas nije izlazio. Lice mu
je bilo kao crvena maska. Krv mu se
još uvek slivala niz levu stranu koja je
bila u strašnom stanju.

Anita se pridigla i sa očajničkom hra-
brošću nasrnula na Konelija.

– Ubico! – zavrištala je i ustremila se
prema banditu želeći da ga izgrebe. –
Ti... prokletniče!

Iznenaden, Koneli nije uspeo da se
izmakne. Očajna žena noktima mu je
„uhvatila” desnu stranu lica i zagre-
bala ga što je više mogla. Iznenaden,
ljutito je odskočio i bez razmišljanja
potegao revolver; povukao je oroz četi-
ri puta i izrešetao telo mlade žene koje
se bez glasa srušilo na zemlju.

To je bilo previše čak i za okorele
bandite kakvi su bili Lejf Vejler i Darel
Meklin. Vejler se u dva skoka našao uz
izbezumljenog Konelija i tako snažno
ga udario pesnicom da je ovaj odleteo
nekoliko metara dalje.

– Budalo! – proderao se besno. – Šta
si to uradio?

Koneli se pridigao i ponovo potegao
„kolt”. Međutim, pred licem mu se naš-
la cev Meklinovog revolvera. Imao je
dve duge crvene brazde preko obraza
koje su ga strahovito pekle. Pred so-
bom je video telo žene, a nad njom na-
gnutog Čarlija Vajtheda.

– Ja nisam... – počeo je da muca raz-
bojnik.

– Idiote! Hoćeš da nam za vratom
budu svi savezni maršali Sjedinjenih
Država? – zaurlao je Vejler i prodrmao
ga što je jače mogao.

Kuća je polako nestajala u plamenu
i dimu...

Darel Meklin je stajao i sve nevoljno
posmatrao.

Odjednom se ukočio. Gore, na bre-
žuljku iznad kuće pojavio se jahač.

– Hajde, Lejf, bežimo! – opomenuo
ga je.

Vejler je ispustio Konelija i pogledao
prema jahaču. Stajao je tamo gore ne-
pokretan, kao kap crnog mastila uto-
nula u nebesko plavetnilo.

Nem, staklastog pogleda, Čarli je kle-
čao nad ženom.

Lupeži su hitro uzjahali konje i kri-
šom pogledali u jahača koji je već sila-
zio prema njima.

Koneli je pogledao u Vejlera.

– A on? – upitao je pokazujući na
Čarlija.

Ne, ne još i to...

– Ne trebaju nam svedoci – nije popu-
štao Koneli.

Prepirku je prekratio Meklin. Mamu-
znuo je konja i ošinuo ga vođicom po
vratu.

– Bežimo! Onaj ždrebac juri kao đavo!
Ja idem! – dodao je i poterao konja u
galop.

Vejler je sledio njegov primer.

Koneli je poslednji krenuo. Izvadio je
revolver sa namerom da likvidira Čar-
lija, ali mu je metak iz pištolja nepo-

znatog konjanika izbio oružje iz ruke. Uplašen, jače je poterao konja nadajući se da će stići ostale.

Tako je Čarli Vajthed ostao živ, iako u tom trenutku to nije ni želeo.

* * *

Džordžijanac je sjahao obuhvativši pogledom ceo prizor.

Kuća je nestajala u plamenu i tu se ništa nije moglo učiniti. Jara je dopirala skoro do njega i hvatala za oči. Mladi par nije imao bližih suseda tako da nikoga nije bilo da nešto pokuša da spase.

Rukom je dotakao Čarlijevo rame, ali mladić nije reagovao. Zatim je pogledao ženu i odmah zaključio da je mrtva. Jako je krvarila i po njegovoj proceni, izdahnula pre samo nekoliko trenutaka.

Glasno je uzdahnulo i tek tada primetio strašnu ranu na Čarlijevom licu. Brzo je ustao, vratio se do svog vernog Miga i sa sedla uzeo malu torbu od krokodilske kože.

– Da vam pogledam lice – kazao je tiho i čučnuo pored ranjenika. Mladić je samo zatresao glavom i više se nije pomerio.

Dok je sačekao još neko vreme. Pošto je mladi čovek neprestano zurio u ženino telo, shvatio je da je u strašnom šoku.

– Pomoći ću vam da je sahranite – kazao je. – Samo prvo da vam previjem rane. Znajte da vaše povrede nisu bezazlene.

Čarli Vajthed se malo odmakao i ponovo otresao glavom. Šakom leve ruke grčevito je stezao zglob desne i drhtao celim telom. Još uvek se nalazio u šoku i to je Džordžijanac veoma dobro znao. Ovo stanje moglo je da traje kratko, ali je moglo da ostane i trajno. U svakom slučaju, smrt sa kojom se suočio nije bila laka. Ni Holidej nije bio ravnodušan, iako je stotinama puta gledao smrti u oči i često bio prinuđen da za sobom ostavlja leševe.

Dok se odmakao i seo na panj nedaleko od mladića. Polako je zapalio cigaru i odbio dim. Ubice su sigurno izmakle dobar deo puta, ali to njemu nije mnogo značilo. Holideju niko nije umakao ukoliko je rešio da krene njegovim tragom, a tu odluku je doneo upravo u ovom trenutku.

Vreme je prolazilo.

Pošto su suze usahle, a on sam postao svestan sebe i još nečijeg prisustva, Čarli Vajthed je lagano okrenuo glavu.

U blizini je ugledao stranca u elegantnom tamnom odelu i beloј košulji koji je sedeo na jednom deblu i pušio. Nedaleko od njega pasao je divan ždrebac sa crnim, srebrom okovanim sedlom.

Onda se lagano okrenuo na drugu stranu i ugledao zgarište svog doma: žar, pepeo, pocrnele grede i dim. Novo buđenje Čarlija Vajtheda više nije bilo ispunjeno bolom već samo mržnjom. Nekako se pridigao i teturajući se krenuo prema ostacima velike drvene šupe. Odnekud je izvukao dopola nagorelu lopatu, podigao telo svoje žene,

prebacio ga je preko ramena i krenuo prema šumarku.

Holidej se nije mešao. Shvatio je da mladi čovek želi sve da obavi sam. Možda je tako i najbolje, zaključio je.

Posle pola sata Čarli se vratio i zatekao čoveka u crnom na istom mestu. Ništa nije pitao niti načinio neki suvišan pokret. Pogled mu je bio prazan i odsutan, sa neuhvatljivom mišlju u dubinama očiju. Nije se opirao niti ispuštio glas kada mu je Holidej viski-jem očistio ranu, a zatim je pažljivo previo. Otečene usne nisu mu dozvoljavale da govori, mada on to možda nije ni želeo.

– Kuda ćete sada? – upita ga Dok zabrinuto. No, Čarli je samo odmahnuo glavom.

– Hoćete li da obavestim šerifa u Lexingtonu?

Ponovo je ćutke odbio.

Dok uzdahnu. Nije shvatao šta mladici uopšte želi. Doduše, kako bi mu bilo koji šerif uopšte i mogao pomoći? Nikako. Sve što je imao obesno je uništeno: ranč spaljen, supruga ubijena i on je sada sedeo i nemo posmatrao njen grob na ivici šumarka.

Holidej ga još jednom pogleda, lagano uzjaha Miga i krenu.

* * *

Sunce je visoko odskočilo, a beli penušavi oblaci s vremena na vreme bi ga samo okrznuli i otplovili dalje.

U sobi saluna „Peta potkovica” Hejg Morli je postajao sve nervozniji. Stalno

je nešto tiho gundao i šetao između prozora i vrata. Njegov pajtaš i saučesnik u mnogim razbojničkim poduhvatima, Entoni Dojl, sedeo je pored prozora i zurio na ulicu. S vremena na vreme je odmerio svoga partnera, a onda se opet vratio prozoru.

Zidni sat, dole u salunu, otkucao je podne.

Dojl je imao razumevanja za Morlijevu nervozu i nezadovoljstvo. Zalihe novca od pljačke diližanse u Koloradu nezadrživo su se topile i sada su imali jedva stotinak dolara. Još nepovoljnija od te bila je činjenica da u izgledu nisu imali nikakav novi „posao”. U trenutku je pomislio kako bi bilo bolje da se u životu bavio nečim drugim, manje rizičnim. Međutim, sada je za tako nešto bilo kasno.

– Hejg! – pozvao je Dojl svog ortaka koji je odmah prestao da se šeta.

– Šta je? – zapitao je Morli.

– Mogao bi da siđeš do saluna i doneš nam jednu flašu pića.

Morli razvuče usne u osmeh. Ovaj predlog mu se stvarno dopao.

– Kako da ne! – odvratio je zadovoljno. – Letim!

– Ali požuri, ne zadržavaj se!

– Ne brini! – doviknu ovaj i gotovo istrča iz sobe.

Dojl je ostao da sedi pored prozora i razmišlja. Zavio je još jednu cigaretu i sa uživanjem povukao dim. U tom trenutku se prenuo, jer je na početku ulice ugledao konjanika. Iako je nepoznati još uvek bio daleko, Dojl je zapa-

zio da se ne radi o običnom kauboju ili putniku.

Jahač je na sebi imao elegantno tamno odelo, belu košulju, uredno vezanu kravatu, fine poluvisoke čizme od goveđeg boksa i „kalifornija” šešir nešto dublje navučen na čelo. Još izdaleka Dojl je uočio zlatan lanac sata zakačen za rupicu svilenog prsnika, što je značilo i da neznančev novčanik nije prazan. Za trenutak je zažmirio što je značilo da napregnuto razmišlja.

U tom trenu Hejg Morli je bučno ušao u sobu. Bilo je očigledno da je već potegnuo dosta viskija, jer su mu se oči primetno sijale.

– Evo! – povikao je tresnuvši flašu na sto i raširivši ruke. – Pravi lek! Potegni, Entoni!

Dojl ga nije gledao. Ne okrenuvši se, pružio je ruku da prihvati flašu.

– Daj ovamo.

Morli ga je poslušao bez reči.

Ne skidajući pogled sa konjanika koji je sada bio već sasvim blizu, Dojl je nategao flašu i otpio gutljaj.

– Vidiš li ovog konjanika? – upitao je ortaka vraćajući mu bocu.

– Vidim, pa šta? – začudio se Morli.

– Mislim da je on rešenje našeg problema. Hajdemo dole da ga pristojno dočekamo.

* * *

Timoti Horton je već tri godine bio šerif u Leksingtonu što bi se moglo smatrati priličnim uspehom, s obzirom na nemirna vremena i velike promene

i veoma često strašne događaje koji su se dešavali na Zapadu. Možda je to bio splet povoljnih okolnosti pošto je Leksington bio samo prolazna stanica na putu prema Nort Plejtu, Kirniju, Hejstingsu... Zato se lupeži i desperadosi najgorih vrsta nisu zadržavali u gradu više od dvadeset četiri časa. Hitali su prema većim gradovima i „masnijim zalogajima”.

Iako je već prevaleo četrdesetu i malo se ugojio, Timoti Horton je još uvek zadržao snagu i brzinu. Još pre tri godine odbio je ponudu gradskih vlasti da mu dodele pomoćnika i sam, sa platom nešto višom od uobičajene, održavao red i mir u gradu. Doduše, retko je imao opasnijih sukoba. Poneko puškaranje, obračun pijanih kauboja ili kockanje sa svađom ili pretnjom obračunom – to su bile najčešće situacije u kojima je intervenisao.

Toga dana ušao je u „Petu potkovicu” više da bi stvorio utisak nego što je verovao da je posredi nešto važno. Jedan stranac ga je upravo tražio i rekao da će ga čekati u salunu. Zato se uputio pravo tamo.

Unutra nije bilo gužve: nekolicina za šankom i po dvojica građana Leksingtona za stolovima u uglu. Bili su to redovni posetioци naviknuti na svoju podnevnu „rundu”.

Stranca je spazio u najudaljenijem uglu. Bio je neobičan i odmah padao u oči. Nosio je crno odelo i blistavobelu košulju, kravatu boje crvenog vina i crni šešir sa ravnim obodom. Mirno je

sedeo i pušio, pijuckajući posmatrajući karte ispred sebe.

Karte? Pa da, šerif Horton je mogao po položaju ruku i načinu strančevog sedenja da zaključi da se radi o pravom kockaru. To ga je prilično zabrinulo. Da nisu nevolje zakucale i na vrata njegovog grada?

Osećajući kako ga prate oči svih prisutnih, stigao je do stola i stao mada stranac nije odmah podigao glavu. Međutim, uporni Horton je tvrdoglavo ćutao i čekao.

U salunu je zavládala tišina.

Onda je Džordžijanac ipak podigao pogled. Ledenoplave oči čoveka u crnom uzdrmale su šerifa Leksingtona. Gospode, pomislio je, kakav to pogled ima ovaj čovek?

– Da li ste me vi tražili? – upitao je.

Holidej nije prekidao ređanje karata.

– Vi ste šerif? – upitao je.

– Jesam. Valjda se vidi po zvezdi – žustro je odvratio Horton.

– Mnogi nose takvu zvezdu – rekao je Dok. – Značka nije sve.

Horton je pokušao da razume ove reči, ali mu je teško uspevalo. Nije mu promaklo da su bile protkane ironijom, a to mu se nije dopalo.

– Mnogi misle da su velike marke, a u stvari su sitne ribe – odvratio je čovek sa zvezdom samo da mu ne ostane dužan.

Holidej je klimnuo glavom.

– Slažem se, šerife! – potvrdio je. – Ali u ovom kraju se dešavaju loše stvari, zar ne?

– Nisam obavešten – uzvratio je Horton mračno. Stranac mu je išao na nerve.

Dok neodređeno pokaza prema severu.

– Poznajete li ranč na „Severnom polju“, šerife? – upitao je.

Horton naćulji uši.

– Poznajem. Šta je sa njim?

– Tamo je ubijena jedna žena.

– Žena? – ponovio je šerif zapanjeno i pogledao ljude koji su se u trenutku ućutali.

– Žena? – ponovio je jedan postariji čovek koji je stajao za šankom. Imao je izborano lice i naočare sa tankim okvirom. Lagano je prilazio stolu dok mu se na licu ogledala neverica. Holidej je po izgledu zaključio da je u pitanju lekar ili sudija.

– Tamo žive samo Vajthedovi... – izustio je Horton, a onda se ponovo okrenuo prema Doku. – Zaboga, čoveče, hoćete li nam reći šta se tamo desilo? Samo brzo!

Holidej im je ukratko prepričao događaje. Iako je govorio prilično tiho, svaka reč se dobro ćula i u najudaljenijem uglu, pošto je u salunu zavládala mrtva tišina.

Kada je završio, šerif stavi ruku na opasač – Rekoste da su bila trojica. Možete li da ih opišete?

– Ne – odvrati Dok odlučno. – Već su bežali kada sam ja stigao.

– A žena je bila mrtva?

– Da. Već sam vam rekao.

– Kako znate da je bila mrtva?

– Nije disala – odbrusio je Džordžijanac, a Horton je pocrveneo.

Čovek sa naočarima se umešao.

– A Čarli? Šta je sa njim? Da li je ostao tamo?

– Ostao je. Samo, ne verujem da ćete ga tamo zateći.

– Zašto?

Holidej slegnu ramenima. To je bila samo njegova pretpostavka, ali sudeći po plamenu gneva koji je pročitao u mladićevim očima, Čarli Vajthed neće ostati na zgarištu svoga doma. To nikako.

– Ali, zašto? – ponovio je šerif nestrpljivo.

– Kada bi vama pred očima ubili ženu i zapalili kuću, da li biste ostali? – odvratio je Dok pitanjem.

Horton uzdahnu. Stranac mu je delovao ozbiljno, ali ipak... Sve je izgledalo tako neverovatno...

– Šta vi mislite, sudijo? – upitao je čoveka sa naočarima.

– Trebalo bi otići tamo. Osim toga, neko mora da obavesti starog Morena. A onda moramo potražiti te prokletnike. Možda nisu daleko umakli.

Horton je grčevito razmišljao.

– Vi verujete u ovu priču, sudijo?

Tišina koja je zavládala u tom trenutku mogla se opipati rukom. Ljudi kao da su zaustavili dah.

– Verujem – odvrati sudija odlučno.

Šerif uzdahnu.

– Šta da kažem? Koliko znam – rekao je trepćući – u gradu nema stranaca osim njega – rekao je pokazujući palcem na Holideja – i one dvojice tamo...

Svi su se okrenuli na tu stranu.

Entoni Dojl i Hejg Morli se pred ovim pogledima nisu osećali nimalo prijatno. Prvi se snašao Dojl.

– Mi nismo izlazili iz sobe ceo dan – rekao je brzo. – Krčmar to može da potvrdi.

– Monk? – Horton upitno pogleda čoveka iza šanka.

– U pravu su, šerife – potvrdi čovek klimnuvši glavom. – Bili su u sobi i sišli su tek nedavno.

Dok ispod oka odmeri obojicu: dugonja sa kosim očima i klempavim ušima i drugi, nalik na meleza. Imaju li oni veze sa ubistvom na bregu?

– Sakupiću poteru – čuo je Hortona – i odjahaćemo na „Severno pojilo”. Odatle ćemo možda naći kakav trag. Ukoliko je sve ovo istina – dodao je i ponovo pogledao u Holideja. – Ako...

– Bolje da požurite – prekinuo ga je sudija.

Predvođeni šerifom, nekoliko odvažnih muškaraca izašli su iz saluna i potražili svoje konje. Malo kasnije, sa ulice se čulo zveckanje oružja pomešano sa ljudskim žamorom i šerifovim kratkim, glasnim naredbama. Sledio je topot kopita što je bio znak da je potera napustila grad i odjahala prema „Severnom pojilu”.

Otprilike u isto vreme Čarli Vajthed spustio se sa brežuljka i odjahao ne okrećući se.

* * *

Entoni Dojl nije baš voleo karte, ali je zato Morli ludovao za pokerom. Pono-

sno je tvrdio da „ima oko” za naivčine i da ih može očerupati pomoću nekoliko trikova.

Čim je šerif izašao, Dojl je primetio da njegov partner svaki čas baca pogled prema čoveku u crnom koji je sedeo za stolom i ređao karte. Stranac mu se nije svidao. Naslućivao je nešto opasno u njemu. Neki ledeni mir izbijao je iz tog čudnog čoveka i delovao neprijatno na sve oko sebe.

Ali, Hejga Morlija su, izgleda, žuljali dolari. Još neko vreme se vrpeljio, a onda gurnuo laktom Dojla.

– Da odigramo jednu?

– Ja neću – odbio je ovaj.

– Zašto?

– Tip mi se ne sviđa. Miriše na profesionalca.

– Pa šta? Zar smo mi nesposobnjakovići? Hajde, dođi i gledaj kako igram – nabusito je rekao Morli.

– Ne bih ti preporučio.

Ali, Morli je već ustao. Viski mu je ulivao sigurnost i niko ga nije mogao zaustaviti.

Holidej je primetio da mu neko prilazi, ali nije podigao pogled. Ove večeri nije bio raspoložen za igru. Događaj na „Severnom pojilu” strahovito ga je potresao, iako je verovao da se, godinama krstareći Zapadom, već navikao na slične situacije. Znao je da je potraga za ubicama šerifov posao, ali ipak... Ne prestano je mislio na onu ženu i njenog muža sa plamenom osвете u očima.

– Da odigramo jednu, amigo? – prenuo ga je glas čoveka koji je, zadovoljno trljajući ruke, već seo preko puta

njega. Osetio je zadah viskija i jedva čujno uzdahnuo. Nije želeo da igra sa ljudima koji su obuzeti pićem. Predosećao je da će se desiti nešto neprijatno što je doživeo već stotinu puta...

Ipak je podelio.

Morli se udubio u igru. Tek tada je Dok podigao pogled i osmotrio sve oko sebe. Drugog lupeža nije video. Samo je krajičkom oka primetio da se penje na sprat, šunjajući se na vrhovima čizama. Iako se činilo da prati igru, on je pažljivo osmatrao svaki pokret.

– Dakle? Zašto si stao, amigo? – obratio mu se Morli.

– Ne treba mi više karata – odvratio je Džordžijanac.

– Zaista? Ti si srećan čovek, amigo. Meni će trebati još dve. Podeli mi i spremi se da odbrojiš gubitak.

Ali, Morli je izgubio tu rundu. I sledeću. I još jednu. Hladan i ćutljiv, Holidej ga je pobeđivao u svakoj partiji i stalno povećavao svotu novca ispred sebe.

Hejg Morli uskoro shvati da je „gusto”. Ostao je bez centa u džepu, a partner ga je ostavio na cedilu. Sada bi i potezanje oružja bio veliki rizik. Bez Dojla on je bio nemoćan, jer su samo zajedno predstavljali dobar razbojnički tandem.

– Mnogo dobijaš, amigo – zarežao je ljutito videvši da su čak i četiri kralja koja je imao preslaba za Holideja. Više nije ni gledao karte predosećajući svoj poraz.

– Hoćeš li da kažeš da varam? – upitao je Dok prisećajući se mnogih sličnih situacija kroz koje je prolazio

na svojim putovanjima. Duboko je udahnuo.

– Baš to! Ne sviđa mi se tvoja igra! – povikao je Morli.

– Ne bi ni meni da sam na tvom mestu – odbrusio je Dok. Odmah zatim primećio je Morlijev pokret rukom i dodao: – Ne pokušavaj ništa, mister! Šteta da u Leksingtonu ostaneš bez čizama.

– Mene nećeš zaplašiti!

Holidej je lagano pokupio novac.

Morli je polako ustao i gurnuo stolicu ispred sebe.

U salunu je zavladao tajac.

Dok se još udobnije zavalio i mirno posmatrao pokrete čoveka koje je, nažalost mogao da predvidi. Opet počinje, pomislio je sa gorčinom. Zar je ponovo morao poštenu igru da dokazuje oružjem? Gledao je Morliju pravo u oči i čekao.

Razbojnik je oklevao.

Da je bar znao gde je Dojl. Vreba li iza nekog ćoška ili se negde izgubio? Ovo je bio prvi put da ga ostavi tek tako, bez reči. Ne, ne, lukav je on i sigurno čući negde sa zapetim revolverom... Pucaće obojica istovremeno i kicoš će biti gotov. Ne, tu nema nikakve greške.

Posle će moći slobodno da odu. Šerif je na putu i niko ih neće zadržavati. Tako je razmišljao Hejg Morli i nehotice se osmehnuo.

– Nisam primetio da je gospodin varao – dobacio je sudija koji je stajao između jednog i drugog, mada ne na liniji „koltova”. Iako je pokušao da

smiri situaciju, njegov nastup je samo razjario lupeža.

– Šta se ti mešaš, matori? – drsko se proderao.

– Ti očigledno ne znaš da sam ja sudija u ovom gradu – dobacio mu je mirno čovek sa naočarima. – Ako ne umeš da prihvatiš poraz kao muškarac, onda nemoj ni da igraš.

Morli je razrogačio oči.

– Šta? Meni tako govoriš? Pa probušiću te kao izlizani dolar na rodeu, stara ludo! – povikao je ljutito, povukao se korak unatrag i izvukao „kolt”.

Sudija je zavrnuo ivice kaputa pokazujući na taj način da je nenaoružan. Međutim, to na Morlija uopšte nije delovalo.

Dok Holidej je i dalje mirno sedeo. Ostali posetioци su se povukli i bacali poglede prema vratima. Ponašali su se tako kao da im je dolazak šerifa Hortona bio jedini spas.

Onda su se vrata otvorila i u zadimljenu prostoriju prodrli su rumeno zlatasti zraci zalazećeg sunca.

Sve glave su se kao po komandi okrenule na tu stranu.

No, to nije bio Horton kao šta ljudi mislili. Čovek je za trenutak stao i njegova nepomična figura se kao kip ocrtala na suncu. Nosio je krznenu jaknu, velike čizme skoro do kolena i u desnoj ruci „kentaki” pušku.

Vrata su se sklopila za njim i lagano zanjihala.

Hejg Morli se malo pomakao u stranu, ali nije ispuštao revolver. Ipak i on je sa interesovanjem odmerio došljaka.

Ono što su ljudi videli ni u kom slučaju nije bilo prijatno.

Sudija je prvi savladao zaprepašćenje i podigao ruke.

– Čarli! – povikao je. – Zar nisi sreo šerifa?

Tek tada su ostali shvatili da je to Čarli Vajthed. Sad je njegovo mladačko, uvek nasmejano lice izgledalo sasvim drugačije. Velika duboka brazgotina pružala mu se duž leve strane obraza i od njega pravila veliku neprijatnu ranu. Bio je ćutljiv i nekako neprirodno ukočen.

Morli se sa gađenjem zagledao u mladića.

A Vajthed se uputio pravo prema njemu. Pažljivo ga je odmerio od glave do pete i lupež je počeo neprijatno da se vrpolti.

– Čarli! – ponovo ga je pozvao sudija. No, Vajthed se nije osvrtao.

Prišao je Morliju na svega nekoliko koraka, a ne znajući šta da radi, nervozni razbojnik je okrenuo „kolt” pravo prema njemu. Prst mu je zadrhtao, ali nije povukao obarač.

Čarli Vajthed je upitno pogledao u Holideja.

– Ne – odvratio je Džordžijanac glasno. – Nije od onih!

Morli se našao u čudu. Nije znao o čemu se radi i to ga je činilo nesigurnim.

– O čemu govorite? – zaurlao je. – Kažite ovom strašilu da se odmakne ili ću mu ja već pokazati...

Dalje nije stigao pošto je Čarli munjevito zamahnuo puškom i udario ga po

ruci. Začuo se tup udar praćen bolnim urlikom.

A onda je grmnuo Holidejev „kolt”.

Vajthed je tupo zurio u Doka ne shvatajući zašto je potegao revolver i to negde mimo njega, tačnije rečeno, mimo svih. Video je kako čovek u crnom vraća oružje u futrolu i pre nego što je stigao bilo šta da ga upita, začulo se krckanje ograde na spratu i jedno telo se sunovratilo odozgo tresnuvši na drveni pod saluna.

Entoni Dojl nije uspeo da pomogne prijatelju. Pao je u prizemlje prostreljenog ramena i zaradio još nekoliko sitnijih povreda.

Za to vreme Morli se uvijao od bolova, psujući i stenjući u isti mah. Vajthed ga je tako snažno „dokačio” da mu se činilo kako mu je ruka oduzeta. Bolje reći, u tom trenutku je jednostavno nije osećao.

Napetost je prošla i ljudi su se razmili po salunu. Trojica su izvukli Dojla ispod prevrnutog stola i doneli ga na sredinu prostorije. Baš tada na vratima se pojavio šerif Horton i ljudi glasno zagrajaše.

Za šerifom su ušli i ostali ljudi koji su krenuli sa njim, svi posuti prašinom od glave do pete.

– Šta se ovde dešava?

– Svašta, Hortone – odvrati sudija prilazeći. – Kako je tamo?

Čuvar zakona slegnu ramenima.

– Zgarište, mnogo tragova konja. Pokušali smo da ih sledimo, ali... Oni najbitniji izgubili su se u reci.

– Je li stari Moreno bio sa vama?

Horton klimnu glavom.

– Ostao je na ivici šumarka, pored groba...

– Čarli je tu – dobaci sudija tiho.

– Čarli! Gde je Čarli? On će nam opisati ubice... Gde je taj momak? – šerif ga je potražio pogledom.

Ljudi su se osvrtni oko sebe, ali Čarlija nigde nije bilo.

– Pa sad je bio tu... – dobacio je neko u neverici.

– Otišao je – konstatova sudija klimajući glavom. – Imam utisak da je nekoga tražio, ali ga ovde nije našao. Onda je izbio nespornazum, pa je ovog ovde lupio puškom po ruci. U isto vreme kockar je ustrelio drugog koji se nalazio gore na spratu...

– Koji kockar? Kojeg gore? Nebesa, ovaj dan mi se čini kao godina...

– procedio je Horton i obrisao rukom oznojeno čelo. – Mlada žena ubijena, ubice pobegle, u salunu pucaju, a Čarli nestao... Samo nam još fali da se i taj kockar izgubio. Dakle, gde je?

– Nema ga... – dobacio je neko iz gomile.

Horton je žestoko opsovao dok su se ljudi glasno iščuđavali.

U gužvi koja je nastala niko nije primetio pridošlicu, uzano i sitno lice na kome su svetlucale tamne, pronicljive oči. Iznad tankih stisnutih usana imao je negovane brčice i bio obučen u mrko, prugasto odelo.

– Kako nema ga? – zgranuo se Horton. – Pa nije se pretvorio u vazduh?

– Može on i to kad zatreba – javio se nepoznati smeškajući se.

Horton se okrenuo i narogušeno odmerio stranca. Bio je ubeđen da je u jednom danu ovo previše stranaca za njegov grad.

– Kako to mislite? – nastavio je vođen radoznalošću. – Poznajete ga?

– Oh, imao sam tu čast. U pitanju je vrlo, vrlo vešt čovek. U stanju je da ode, a da ga niko ne primeti.

– Možda znate kuda je otišao?

Došljak slegnu ramenima smeškajući se.

– Kuda? Ko bi to mogao da zna? – neodređeno je rekao.

– Ko ste uopšte vi? Po odelu ne bih rekao da ste farmer, rančer ili kauboj. Igrate li poker? – ljutito je upitao šerif nepoznatog.

– Igram, šerife. Hoćete li jednu partiju?

– Nebesa! – zarežao je Horton nervozno. – Ako smesta ne odmaglite, strpaću vas u zatvor!

– Bez ljutnje, mister – naklonio se došljak smejući se usiljeno. – Odmahću se povući. Konj mi je napolju, ništa ne brinite – dobacio je stranac lisičijeg lica krenuvši prema vratima.

– Hej, stanite! – povikao je Horton.

– Šta je sada? Zar mi niste rekli da se gubim?

– Jesam! Ali ne pre nego što nam kažete njegovo ime!

– Njegovo ime?! Pa zar ga niste prepoznali?

Horton zbunjeno zatrepta.

– Kako... to mislite? Zašto bih ga prepoznao?

– Ah, šerife... to tamno odelo, „koltovi” sa drškama od slonovače... – govorio je čovek lagano. – Obično se kocka i...

– Holidej! – povikao je sudija.

U istom trenutku u salunu je zavladala tišina.

Šerif je bio potpuno zatečen. Još uvek zabezeknut, zurio je prvo u sudiju, a zatim se okrenuo prema došljaku.

– Holidej! Dok Holidej... – procedio je.

– Baš on, šerife – odvratio je mršavi. – A sada bih morao da odem, ako nemate ništa protiv

Međutim, Horton ga nije čuo. U sebi je ponavljao samo jedno ime. Dok Holidej! U Leksingtonu! Pa to je bila katastrofa za grad, ali i strahovita nevolja za njega kao šerifa. Zato je sada molio sudbinu da je otišao zauvek, odnosno da nije ostao u gradu.

– Samo nam je još on nedostajao – promrmljao je najzad.

Za to vreme Morli je prišao Dojlu i pomogao mu da ustane. Obojica su čuli ime koje je stranac izgovorio i nije im bilo prijatno oko srca. Zato su polako, osramoćeni i potpuno neprimećeni, pošli uz stepenice prema svojoj sobi.

A tamo ih je čekalo još jedno iznenađenje.

Pred vratima je stajala crvenokosa lepotica prekrasnih zelenih očiju.

* * *

Dok je iz grada izjahao u sumrak.

No, nije daleko stigao.

Trag koji je mislio da prati više nije nalazio. To ga je nateralo da se okrene i vrati nazad.

Zaustavio se ispred konjušnice.

– Gde je kuća Morenovih? – upitao je mladića sa keceljom koji je spretno baratao vilama iznoseći napolje gomile prljavog sena.

– Kuća? – ponovio je momak začuđeno. – Ne znam da li bi se to moglo nazvati kućom...

– Straćara, dakle?

– Upravo tako.

– Svejedno. Možeš li mi reći gde je?

– Naravno. Odmah iza trgovine mister Smarta. Ako znate gde se nalazi...

– Hvala ti – prekide ga Dok i dodirnu prstom obod šešira. Brzo je skrenuo sa glavnog puta, i ostavio Miga da ga sačeka u uzanom prolazu između kovačnice i pansiona gospođe Karmodi.

Koraćao je lagano, opuštenih ruku, tako da mu je palac pri hodu dodirivao ivicu opasača.

Vins Moreno je imao neuglednu kućicu koja se sa ulice jedva videla od bujne vegetacije. Jedan čovek je stajao pored niske ograde i zurio u krov koji se, poput kape, video iznad zelenila.

Bio je visok, obučen u krzneni kaput sa puškom u ruci.

Dok ga je video, ali nije zastao niti se trudio da priguši korake.

Čuvši šum iza sebe, čovek se okrete.

Nekoliko trenutaka dvojica ljudi su se zamišljeno odmeravali. Zatim je onaj mlađi spustio oružje i pognuo glavu. Bilo je očigledno da je došao da se oprost i da strahovito pati.

– Hoćeš li da pođem sa tobom, Čarli?
– tiho je upitao Dok.

Vajthed je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda odlučno odmahnuo glavom.

– Njih je trojica – dodao je mirno Holidej.

Vajthed je ćutao.

I dalje su stajali jedan naspram drugog, ćutke, sa različitim mislima i osećanjima.

– Moraćeš dugo da jašeš... – nastavio je Džordžijanac – da spavaš u sedlu i budiš se na svaki šum. Moraćeš dobro da gađaš, a isto tako i da ubijaš, Čarli. Da li si spreman? Moći ćeš sve to?

Čarli je i dalje ćutao.

– U redu – kazao je Dok. – Osveta je tvoja.

I dalje nije bilo odgovora.

A možda je i ćutanje bilo neka vrsta odgovora.

Jer, gore na „Severnom pojilu“, mestu gde su razbojnički pucnji prekratili život njegove žene, Čarli Vajthed je od šoka izgubio moć govora.

Iskusni Dok je tako nešto i pretpostavio. Međutim, verovao je da to neće dugo trajati. Trebaće nešto vremena, komad puta i neki drugi krajevi i situacije u kojima će mladić pronaći mir.

Ako je tako nešto uopšte i bilo moguće.

Čarli Vajthed je sada živeo samo za jedno: za osvetu.

Znao je da se neće smiriti sve dok ne ubije trojicu razbojnika koji su mu uništili život.

Ili, ako pre toga oni ubiju njega.

Holidej je pogledao u zvezdano nebo i nehotice se stresao. Noć je bila vedra, ali prilično hladna.

Još jednom je pogledao mladića koji je i dalje nepomično stajao, a onda dao znak Migu i krenuo.

Tek kada se topot njegovog ždrepcica izgubio u daljini, Čarli Vajthed se prenuo.

Bilo je vreme za pokret.

* * *

– Uđite – rekla je ridokosa i otvorila vrata svoje sobe. – Hoću nešto da razgovaram sa vama.

Iako je u pitanju bila prava lepotica, glas joj je zvučao oštro i zapovednički, pa su Morli i Dojl „iz prve“ poslušali.

– Poslužite se – kazala je žena primetivši njihove čeznutljive poglede prema flaši viskija koja se nalazila na malenom stolu u uglu. – Treba nešto žestoko da vam povрати snagu.

Obojica su naiskap popili po dve čaše, a onda Dojl odmeri ženu zelenih očiju i dobaci – Dakle, da čujemo u čemu je stvar, gospođice?

– Stvar je dosta jednostavna. Prvo, ispali ste naivne budale, jer ste ušli u igru sa čovekom o kome ništa ne znate – kazala je ridokosa i na tren začutala. – Iskreno rečeno, dobili ste što ste zaslužili.

Dojl gnevno stisnu usne.

– Ne vidim zašto ste nas pozvali ovamo. Da nam se rugate?

Devojka je odmahнула glavom i duga zlatnocrvena kosa rasula joj se po ramenima.

– Ne, naprotiv. Pozvala sam vas, jer znam kako se osećate i zbog toga što verujem da želite da se osvetite čoveku koji vas je sradio.

Dojl je pogledao ispod oka.

– Čak i da je tako, to je naša stvar, gospođice. Ne vidim kakve to veze ima sa vama – obazrivo je rekao.

– Ima. Taj isti čovek naneo mi je veliko zlo i zato želim da mu se osvetim.

Razbojnik iskrivi lice u zao osmeh.

– I hteli biste da se mi osvetimo i za vas?

– Da – potvrdi ona kratko.

Dojl zažmiri pokušavajući da sakrije osmeh. Kao stari prevarant odmah je nanjušio da se iz gneva ove lepotice može izvući neka korist. U ovom trenutku bi im to dobro došlo, jer su ostali sa nekoliko centi u džepu.

– Hm... tako znači – promrmljao je. – A šta bi bio vaš udeo i celoj stvari?

– Novac. Platila bih vam za trud i rizik – odvratila je devojka.

– Koliko?

– Pet stotina dolara.

– Pet stotina? – osmehnu se Dojl. – Zna li vi ko je taj čovek?

– Znam.

– Onda sigurno znate da je taj tip najopasniji revolveraš na Zapadu. Potegnuti revolver na njega veliki je rizik.

Devojka odmahnu rukom.

– Nemojte da se lažemo, mister. Nisam ni mislila da ćete mu izaći na dvoboj. Ljudi kao vi imaju daleko lakše i

manje rizične metode, zar ne? No, neka vam bude. Platiću hiljadarku.

Lupež klimnu glavom.

– Dobro, pristajemo s tim da odmah dobijemo dvesta. Ostali smo bez novca.

Ridokosa je bez reči uzela torbu i iz jedne pregrade izvadila nekoliko novčanica.

– Evo – kazala je i pružila ih Dojlu.

– I ne zaboravite da ću motriti na vas. Biću uvek negde u blizini.

Dojl ustade i nasmeja se.

– To je dobro, jer će nam novac biti nadomak ruke. Dogovoreno – dodao je i praćen Morlijem izašao u hodnik.

Žena je zatvorila vrata sa uzdahom, a zatim prišla ogledalu i zagledala se u svoj lik. Ono što je videla bilo je znatno drugačije od prizora pre nekoliko godina... Sada je posmatrala lice izmenjeno bolom, životnim tegobama i mržnjom.

Da je mogao videti makar i na tren, Holidej bi odmah prepoznao Ketlin Haronej.

* * *

Ubice su u kasno popodne stigle u Nort Plejt, grad na istoimenoj reci. To je bila poslednja železnička stanica na liniji Nebraska. Sunce je već tonulo ka zapadu i žuta kugla postepeno je dobijala rumenu boju.

Lejf Vejler, Erik Koneli i Darel Meklin jahali su skoro bez predaha i konji su im bili na kraju snaga. Za tako nešto imali su razlog, jer su želeli da budu što dalje od Leksingtona i „Severnog pojila”. I mada su bili ubice najgore

vrste, ipak je smrt jedne žene za njih značila opasnost veću od ma koje do tada. Žena je na Zapadu bila simbol časti, potomstva, stub kuće... Ogrešiti se o njen život bio je zločin najgore vrste.

Bili su svesni svega i želeli što više da odmaknu eventualnoj poteri. Osim toga, bio je tu i Stiv Vajthed, pajtaš koji je nestao posle zajedničke pljačke. Morali su ga pronaći kako bi došli do svog dela novca. Pretpostavljali su da sakrio u nekom većem mestu, jer je tamo manje uočljiv. Pošto je pobjegao sa ogromnom svotom, mogao je pretpostaviti da će ga tražiti.

– Prokletstvo! – opsovao je Koneli kada mu je konj poklekao i umalo ga zbacio iz sedla. – Govorio sam da ćemo železnicom brže stići...

– Ne lupetaj! – obrecnu se Vejler na njega. – Zar nisi pomislio da bi nas na stanicama sačekali šerifovi pomoćnici koji su već o svemu obavešteni? A drugo... Imaš savesti da se voziš železnicom koju si nedavno opljačkao?

Erik Koneli se zacereka. – Pravo kažeš! Sve mi se čini da će u Nort Plejtu biti gužve.

– Treba da ih izbegavamo – promrmljao je Darel Meklin.

– Ostario si, prijatelju! – obrecnu se Koneli. – U poslednje vreme suviše razmišljaš. A to može da bude opasno!

– Hteo bih da poživim još koju godinu...

– Poživećeš, ne brini! Ako izbegneš vešala, onda su ti osigurane mnoge godine u zatvoru!

Koneli se opet zacerekao i malo boje osenčilo je njegovo uvek blede lice.

– Nije mi do šale! – ljutnuo se Meklin. – Da nisi pucao u onu ženu, sada bih spavao u nekom hotelu, a ne u sedlu!

Koneli je zategao usne i okrenuo se prema Meklinu.

– Nemoj da držiš pridike, matori! Nisam raspoložen za propovedi. Inače, zvaću te kada me budu vešali!

– To nećeš doživeti, jer...

– Dosta! – prekinuo ih je Vejler. – Ulazimo u grad i zato otvorite četvoro očiju! I da znate, prvo ćemo pregledati zid šerifske kancelarije. Može biti da su poternice već izlepljene.

– Šta? Pa nikada se nisam slikao za tako nešto! – dobaci Koneli veselo.

– Zaveži! – prasnuo je Vejler. – Učinilo mi se da sam video Stiva Vajtheda!

– Šta? – izbezumio se Koneli. – Šališ se sa mnom?

– Rekao sam da mi se učinilo – objasnio je Vejler – a to ne znači da sam siguran. Ima li Stiv traku od zmijske kože na šeširu?

– Ima! – dobacio je Meklin.

Vejler klimnu glavom.

– I ovaj je imao. Proverićemo! Hajde! Pojahali su, a oblak prašine rasplinjavao se za njima na obe strane ulice, sudarajući se sa zidovima kuća.

Ipak, na mestu gde se Vejleru učinilo da je prepoznao Vajtheda, više nije bilo nikoga.

– Da nisi sanjao? – upitao je Koneli, okrećući se u sedlu poput zveri uhvaćene u klopku.

– Prokletstvo! – javio se Meklin. – Ako je i bio, on, odmaglice na vreme!

– Raspitaćemo se okolo – rekao je Vejler.

– Gde? Nort Plejt je pust kao da je pogreb nekog...

I zaista, ulice su bile i previše mirne, a na mnoge prozore i vrata bili su namaknuti drveni kapci. U vazduhu se osećao opori ukus prašine. Tu i tamo ljudi su stajali u grupicama i razgovarali, ne primećujući strance. Kao da se događalo nešto što se ticalo celog grada.

Kao po komandi, skliznuli su iz sedla pred lokalom „Elitni salun“, krčmom najgore vrste, prljavom, ustajalom prostorijom koja je svake večeri bivala ispunjena i duvanskim dimom i neopisivom galamom.

U ovo doba unutra je bilo samo nekoliko gostiju. Svi su stajali za šankom i tiho pričali o nečemu.

Trojica razbojnika se energičnim koracima uputiše prema šanku.

– Viski! – povikao je Koneli podigavši ruku.

Krčmar je klimnuo glavom, uzeo tri čaše i počeo lagano da sipa. No, Koneli je iskoristio trenutak, uzeo celu flašu i stavio je pored sebe.

– To košta dva dolara – reče čovek za šankom. Bio je to krupan pedesetogodišnjak, jasno izraženih podočnjaka i opuštenih obraza.

Koneli je već pošao rukom prema „koltu“. Vejler ga je preduhitrio.

– Viski je sve skuplji – rekao je i bacio novac na ploču šanka.

Krčmar je slegnuo ramenima dok je Koneli sa negodovanjem pogledao u Vejlera. On bi ovom naduvenku već pokazao šta misli o plaćanju unapred.

– Da li je danas neki praznik? – nastavio je Vejler zapodenuti razgovor. – Nort Plejt je tako pust...

– Nije praznik, mister – odvratio je krčmar ređajući čaše na policu. – Ljudi su otišli na groblje...

– Na groblje? Ko je umro?

– Šerif.

– Šerif?

Koneli i Vejler izmenjaše poglede.

– Od čega je umro? – upita Koneli tiho, trudeći se da ne pokaže radost. Za ovog razbojnika i ubicu smrt svakog šerifa bila je dobra vest. Ovaj ovde možda i nije stigao da pregleda sve poternice.

– Od čega? Od čega ljudi umiru u Nort Plejtu? Od metka, mister...

Koneli je goreo od nestrpljenja da sazna nešto više, ali ga je Vejler brzo smirio nagazivši ga čizmom.

– Iz zasede? – ipak je upitao.

Krčmar uzdahnu.

– Mislim da je u pitanju sudbina, mister. Naš šerif se slučajno našao u gradskoj štali i to baš u vreme kada se tamo zaustavio neki stranac na umornom konju. Bio je u žurbi i tražio da kupi odmornog konja kako bi odmah nastavio dalje. Šerifu se učinilo sumnjivim što se ovom toliko žuri, jer nije odvojio vreme ni da pokvasi grlo i osveži se u salunu.

Vejler oseti kako ga nešto steže u grlu. Naslućivao je da je krčmareva priča na neki način značajna za njih.

Pošto se nakašljao, čovek za šankom je mirno nastavio:

– Dakle, šerif je upitao neznanca ko je i odakle dolazi. Znate, čulo se za pljačku voza od pre nekoliko dana, pa je želeo da proveriti.

– I šta je uradio? – zapitao je nesvesno Vejler.

– Zatražio je od neznanca da ostane u gradu dok ne dobije opis pljačkaša voza. Na to je stranac potegao revolver i... šerif je ostao na mestu mrtav.

– I...?

– Sada će o svemu odlučiti sudija, ali ne sumnjam da će ubica biti.

– Sudija? – začudio se Koneli. – Zar je stranac uhvaćen?

– Naravno, mister! – isprsisio se krčmar kao da je on lično to učinio. – Zgrabili smo ga za čas! Sada je iza rešetaka. Čuva ga šerifov pomoćnik, Rej Halbert.

– Kako se stranac zove? – dobaci Meklin iz pozadine.

Krčmar slegnu ramenima. Zaista nije znao, a nije ga se ni ticalo.

– Biće obešen, a ime ćete saznati na nadgrobnom spomeniku. Još koliko sutra.

Lejf Vejler je ispio piće i izašao napolje.

– Prokletstvo! – promrmljao je Koneli ljutito. – To je sigurno Stiv. Uхватili su ga i obesice ga! A mi? Šta čekamo?

– Zaveži, Erik! – ućutkao ga je Vejler, a zatim sišao sa trema i laganim koracima krenuo prema zgradi preko

puta na kojoj je pisalo „Šerifova kancelarija”.

Koneli i Meklin su ga ćutke pratili.

– Šta da radimo? – upita bledunjavi revolveraš nervozno.

– Nekako ćemo ga osloboditi – odvratio je Vejler.

– Noćas?

– Ne, već odmah.

– Ali...

– Mućni malo glavom! – zarežao je Vejler. – Verovatno je više od pola grada na pogrebu. Vidiš kako krčmar reaguje. Svi su voleli šerifa i jedva čekaju da obese njegovog ubicu. Kada se vrate, možda će biti kasno za Vajtheda.

– Zbog čega bi bilo?

– Zato što se svašta može desiti.... Šta ako ga razbesneli ljudi linčuju? I što je najvažnije, kako ćemo doći do njega i saznati gde je sklonio naš novac?

– Pa... izgleda da si u pravu...

– I jesam. Uostalom, sada je tamo samo pomoćnik. Videli ste da je ljudi u gradu malo, odnosno, da su ulice skoro prazne. Ovo nam je jedina šansa.

– Onda je iskoristimo! – složio se Koneli.

– Idiote! Pa već idemo, zar ne vidiš?

Koneli se okrenuo oko sebe. Zaista, šerifova kancelarija se nalazila tačno ispred njih.

Sunce je zašlo za bregove i po kućama su počele da se pale prve svetiljke. Mrak je brzo padao i lupeži shvatiše da moraju biti mirni.

– Halberte! – doviknuo je Vejler pomoćnikovo ime koje je čuo od krčmara. – Otvori na trenutak!

Malo prozorče na vrhu ulaznih vrata se otvorilo i banditi su kroz rešetke mogli da nazru bledilo nečijeg lica. Odmah zatim sva trojica su ugledala cev puške uperenu pravo u njih.

– Ko ste vi? Šta hoćete? – pitao je glas iznutra.

Koneli je nervozno grčio prste.

– Tražimo pomoćnika šerifa – odvratio je Vejler, trudeći se da mu glas zvuči mirno. Bio je zabrinut, jer ovakav doček nije očekivao.

– Ja sam taj – kazao je glas. – A šta vi želite?

– Otvorite, pa ćemo vam reći.

– Ne dolazi u obzir. Ne poznajem vas. Šta hoćete?

– Prvo sklonite pušku – proderao se Koneli.

Šerifov pomoćnik nije reagovao. Nekoliko trenutaka je vladala tišina u kojoj su banditi međusobno izmenjali zabrinute poglede. Onda se Halbert javio i dobacio sigurnim glasom.

– Halberte, tražimo jednog pljačkaša. Mi smo detektivi sa železnice i izgleda da smo mu za petama.

– Kakvog pljačkaša?

Vejler se nije zbunio, već je mirno nastavio i veoma detaljno opisao Stiva Vajtheda. Izgleda da je to pokolebalo nepoverljivog Halberta.

S druge strane, razbojnik je osetio da je nastupio povoljan trenutak.

– Tražimo samo da ga pogledamo – rekao je. – Možda i nije on.

– Imate li vi kakvu potvrdu da ste sa železnice?

– Imamo – odvratio je Vejler sa sigurnošću u glasu i mašio se za džep.

Brava je škljocnula i vrata su se lagano odškrinula.

Razbojnici su prvo ugledali pušku, a tek onda visokog naočitog mladića pepeljastoplave kose i dugih zulufa. Još malo se pomerio u stranu i na reveru košulje blesnula mu je šerifska zvezda.

– Onda je pokažite! – dobacio je kratko.

Vejler je koraknuo napred preturajući po džepovima.

Rej Halbert je samo malo pomerio pušku nadole. To je Koneliju bilo dovoljno. U istom času je, onako raskrečen i malo pognut, opalio u Halberta i izbio mu pušku iz ruke. Drugi metak pogodio je šerifovog pomoćnika u rame i sa praga ga odbacio unutra. Za njim su uskočili Koneli i Vejler dok je Meklin ostao pred vratima, motreći na ulicu.

* * *

– Gle! – uzviknuo je Stiv Vajthed ugledavši kroz rešetke Konelijevo lice iscereno u pobednički osmeh.

No, već u sledećem trenutku se uozbiljio, shvativši da se dešava nešto neobično. On se svemu nadao, ali ne i svojim partnerima. Iako je znao da ni sa njima neće biti lako, sve je bilo bolje od konopca koji ga je sutradan čekao na gradskom trgu.

Inače, Vajthed je bio snažan i visok tridesetogodišnjak, crne razbarušene

kose, suvonjavog, uglastog lica i tamnih, lukavih očiju.

– Izlazi, Stive! – dreknuo je Koneli.

– Hajde, brzo! Šta čekaš?

Vajthed je oklevao. Znao je šta ga čeka ako pođe sa njima: dugo ispitivanje o novcu i na kraju metak u leđa.

Međutim, uvek je postojala šansa da se nešto desi. Svuda, osim u ovom mehljivom, skučenom zatvoru sa pogledom na vešala.

– Šta čekaš? Da te ispovedimo? – dobacio je Vejler podrugljivo.

Stiv Vajthed se prenuo i već posle nekoliko trenutaka našao se u hodniku. Izleteli su napolje i zatekli Meklina kako sa revolverom u ruci drži na nišanu nekoliko prispelih građana.

Za to vreme Vejler se okrenuo i nanišanio na fenjer koji se klatio na ulazu u gradsku štalu. Opalio je, svetlost je utrnula ostavljajući deo ulice u tami.

– Brzo! – viknuo je Koneli i krenuo prvi.

Provlačili su se kroz uličice i prolaze između kuća, osluškujući i neprestano se osvrćući. Iako u blizini nisu primećili nikakvo kretanje, nisu smeli da rizikuju.

– Gde su konji? – upitao je Vajthed šapatom.

Niko mu nije odgovorio.

Ušunjali su se u neku razvaljenu šupu, krcatu starim drvenim točkovima, napuklim bačvama i za tren se pritajili.

Okolo njih je bilo tiho što je značilo da ih niko nije pratio.

– Šta čekamo? – progundao je Stiv Vajthed. On je sada razmišljao samo o tome kako da ode iz grada u kojem su ga čekala vešala.

– Čekamo da propevaš – rekao je Vejler. – I bez trikova!

Iako nije mogao da im vidi lica, Vajthed je naslutio šta ga čeka.

– Novac nije kod mene! – kazao je brzo.

– To znamo – dočekao je Koneli spremno. – Reci gde je.

Ovaj se nasmeja.

– Misliš da sam budala, Koneli? Da kažem, pa da mi saspeš metke u grlo!

– Nemoj da odugovlačiš niti da nam iskušavaš strpljenje – opomenuo ga je Vejler. – Samo hoćemo naš deo i tačka!

– Moj pogotovo... – gundao je Koneli.

Vajthed se izmaknu. Osećao je vreo Konelijeve dah na vratu i pokušao da se udalji.

– Ništa vam neću reći, jer...

Koneli nije izdržao već ga je drškom „kolta” snažno udario po glavi. Stiv je jeknuo i srušio se na zemlju.

Koneli je uzeo sa jednog eksera smotuljak nekog tanjeg konopca i razvezao ga.

– Izuvaj ga! – naredio je Vejler Meklinu.

Sve je urađeno munjevitom brzinom: bosom Vajthedu su vezali noge i pod tabane nabacali gomilice trule slame. Vejler i Meklin su mu stegli obe ruke, dok mu je Koneli seo na noge i kresnuo palidrvce.

Plamičci su zatreperili u tami i posle kratkog vremena sasvim se približili

Vajthedovim nogama. Kada je osetio bol samo je zaškrgutao zubima, zgrčio prste i... onesvestio se.

Koneli se zadovoljno cerio: pomerio mu je noge kako bi pre došao k sebi, a onda nabacao slamu na vatru kako bi plamen ponovo liznuo kožu.

Vajthedovo čelo orosile su krupne graške znoja. Vejler mu je stavio ruku na usta kako bi prigušio urlike bola.

– Govori, izdajniče! – gundao je Koneli, ponovo odmaknuvši gomilu zapaljene truleži. U isto vreme Vejler je malo popustio stisak.

– Prokleti... pacovi... – nije se dao Stiv Vajthed.

– Nastavi! – naredio je Vejler i ponovo mu pritisnuo usta šakom.

I tako su nastavljali, odmičući i primičući Vajtheda vatri, vodeći računa da im se dojučerašnji pajtaš ne onesvesti...

– Ne mogu više... – promucio je on u jednom trenutku, a Koneli i Vejler primakoše glave.

– Že... železnička sta... nica... – cedio je slog po slog, iskolačenih očiju. – Bure... bure za vodu...

Koneli pogleda u Vejlera.

– Nebesa! – uzviknuo je. – Ko bi se toga setio? Naš novac je u velikom rezervoaru za vodu kojom se napajaju lokomotive? Drugi sakrivaju blago po rupama, a naš prijatelj stavlja lov u vodu!

– Zaveži! – prekinuo ga je Vejler. – Moramo neprimećeni da se izvučemo odavde...

Koneli je zapeo obarač svog „kolta”.

Stiv Vajthed je nemo i užasnuto posmatrao cev koja se okretala prema njemu. Dok su Vejler i Meklin stajali na izlazu i osmatrali ulicu, Koneli je povukao oroz.

Pucanj je prolomio tišinu večeri kao prasak groma.

Iznenaden, Vejler je izvukao svoj revolver i odskočio u stranu iako mu nije bilo jasno odakle mu preti opasnost. Meklin je klečao poguren, pokušavajući da razazna šta se događa u tami koja je obavijala Konelija i Vajtheda.

– Erik... – začuo se Vejlerov šapat. – Zašto si pucao?

– Ovaj pas... – progundao je Koneli – više neće vući za nos svoje prijatelje. Niti će dobiti svoj deo...

– Ti... Ubio si ga? – upitao je Vejler muklo.

– Nego? Rekao nam je šta ima i više nam nije potreban.

Žestok udarac pesnice pogodio je Konelija posred glave i bacio ga na naramak granja u uglu.

– Idiote! – zaurkao je Vejler.

Koneli je podvukao noge pod sebe kao prebijen pas. Držao se za vilicu glasno uzdišući.

– Ne pokušavaj više da me takneš, Lejf! Čuješ li? Vajthed nam je rekao svoje i zaslužio je da crkne. Taj pas je...

Nije stigao da završi rečenicu, jer ga je naredni Vejlerov udarac dobro protresao.

– Idiote! – zarežao je ovaj. – Šta je Vajthed rekao? Ponovi!

– Za...stanicu. Novac je u buretu sa vodom. Na stanici!

– To sam i ja čuo: na stanici! Ali kojoj, budalo?!!

Vejler je pljunuo prema Koneliju i ustao.

Ovaj je zaboravio na bolove od udaraca i nešto ga je preseklo u grudima. Sada je shvatio da je napravio ogromnu grešku.

– Pakao! – prosiktao je i lupio se šakom po čelu.

– Bolje da bežimo odavde! – dopro je glas spolja. – Konji nisu daleko.

Izašli su sa zapetim „koltovima”.

– Zapalimo šupu! – dobacio je Vejler. – To će bar malo zadržati poteru. Brzo!

Meklin je oklevajući potražio šibicu u džepu. Nije mu se dopadalo ovo zadržavanje, ali šta da radi... Okrenuo se prema ulazu i baš u tom trenutku Lejf Vejler mu je zadao udarac u potiljak. Ošamućen, Meklin je posrnuo i stropoštao se unutra.

Koneli je ustuknuo i izbunjeno pogledao u Vejlera.

– De, de... i sam znaš da je lakše deliti na dvojicu – rekao je polazeći napred.

– A građani treba da imaju nekoga u rukama, bar dok se mi ne udaljimo.

– Dobra ideja! – iskezio se bledunjavko. – Ali ne pokušavaj da je primenjuješ na meni....

– Ti si nešto drugo.

– Možda. Ipak, gledaću da ti ne okrenem leđa...

– Zaveži!

Pošto ga je Vejlerov udarac samo okrenuo, Meklin se brzo osvestio. Kada je shvatio da su dvojica kompanjona odmaglili i ostavili ga samog, počeo je da

psuje i proklinje. No, to nije dugo trajalo. Kao iskusan lupež znao je da se što pre mora skloniti sa opasnog mesta.

Podigao se na kolena i počeo da puži prema izlazu. Prva misao bila je da treba pobeći po svaku cenu. A kada u tome uspe, trebalo je da stigne dvojicu pajtaša pre nego što pronađu odgovarajuću železničku stanicu.

Možda Vejlerova ideja da zapali šupu i nije bila loša. To će odvratiti pažnju od njegovog bekstva. Zato nije smeo da okleva ni časa. Ipak, sam je kresnuo šibicu i prineo gomili slame u uglu. Plamen se jedva probijao kroz vlažne žute vlati, ali se nije gasio. Uskoro je postajao sve veći i ubrzo je dim ispunio prostoriju.

Omamljen, žurno je izašao napolje.

Nameravao je da potrči napred, ali je odjednom zastao osetivši kako mu telom prolaze neprijatni žmarci. Uzdahnuo je i pogledao: ispred njega je stajao čovek.

Prokletstvo, pomislio je Meklin. Zar su ga sustigli?

Osećao je iza sebe pucketanje i plamen koji se brzo širio: oko njega se širila purpurno crvena svetlost i sve se nekako ljuljalo, lelujalo, treperilo...

Sve osim čoveka ispred.

Bio je visok, u krznenom kaputu sa prevrnutom kragom. U ruci je ležerno držao „kentaki” pušku kao da se radi o najobičnijem „koltu”.

A lice? To lice užasnulo je iskusnog razbojnika. Velika modra brazgotina pružala se duž levog obraza i kao da ga sužavala sa te strane. Darel Meklin

se u mislima za tren vratio na „Severno pojilo”, na ženu u koju je Koneli pucao i na mladića koga su nemilosrdno udarali.

Sada je taj mladić ćutke stajao pred njim.

Meklin se osvrnuo oko sebe. Ako je mladi rančer bio sam onda i nije tako strašno, ali ako je na čelu potere, onda su ostali samo koju jardu iza...

Zato nije smeo da okleva.

Obojica su potegli istovremeno: grmljavina puške ugušila je revolverski pucanj i Darel Meklin pao je kao gromom pogođen. Silovit udar zrna odbacio ga je nazad prema vatri. Pao je na leđa i više se nije pomakao.

Čarli Vajthed je zakoračio u plamen.

Ljudi su već stizali. Među prvima je došao Rej Halbert, pridržavajući slobodnom rukom ranjeno rame. Polukrug ćutljivih građana čekao je da se iz plamena pojavi nepoznati.

Pomoćnik šerifa je pogledao lica ljudi oko sebe.

– Ko je sada ovaj?

Neki su slegnuli ramenima, dok su drugi samo odmahnuili rukom.

– Video sam ga za trenutak – javio se čovečuljak iz gomile probijajući se do Halberta. – Ima strašno lice, zaista strašno! Kao da je bio u paklu!

– Ne trabunjaj, Džo! – nasmejaše se najbliži. – Opet si se napio!

– Nisam! Stvarno sam ga video! Ima ovaliki ožiljak na obrazu – dodao je i pokazao rukom dužinu od otprilike pola metra.

– Skrati malo, Džo! – podsmehnuo se neko.

– Evo ga! Izlazi!

I zaista, Čarli Vajthed se iz plamena pojavio kao duh. Njegova odeća se pušila, a na krajevima rukava poigravali su se plamičci. Preko ramena je nosio telo svoga brata.

Dočekao ga je muk. Lagano je spustio leš na zemlju i tada su svi mogli videti ko je u pitanju.

– Pa to je šerifov ubica! – uzviknuo je čovečuljak.

– Vidim! – odvratio je Halbert nervozno. Onda je za tren pogledao prema Čarliju i naježio se ugledajući mu levu stranu lica.

– A onaj što tamo leži?

– Jedan od bandita – prepoznao ga je Halbert. – Predstavili su se kao agenti železnice...

– Jedan je tu, ali gde su ostali?

– Odmaglili su.

– Šteta! Neće biti vešala – dobacio je neko.

Za to vreme Čarli Vajthed je skinuo šešir i stavio ga na grudi. Nekoliko minuta je tako stajao, zagledan u telo starijeg brata kome je sudbina prerano zatvorila put. U stvari, nemo se opraštao od njega.

Zatim je stavio šešir, okrenuo se i mirno prošao kroz špalir.

– Kakvo lice... – promrmlja Halbert dok je Čarli nestajao iza prvog ugla.

Ljudi tek tada zažagoriše.

– Šta čekamo? – povikao je jedan postariji čovek u fino skrojenom odelu. – Zašto stojimo?

– Zašto? – ponovio je Halbert mehanički. – Recite nam vi, gradonačelniče!

Čovek u elegantnom odelu se nakašlja.

– Stojimo ovde i puštamo da ubice odu iz grada bez saslušanja. Obojica su već odmaglili, a sada vidimo da je otišao i onaj sa ožiljkom. Uostalom, šta je to sa nama? Ako nam je šerif mrtav, nije moguće da je u nama umrla sva hrabrost i poštovanje prema zakonu i redu?

– U pravu ste – odvratio je i ljudi glasno zažagoriše.

Gradonačelnik je podigao ruke i umirio masu.

– Ne smemo dozvoliti da raznorazni lupeži donesu bezakonje u Nort Plejt! Zato zahtevam da uhvatite bandite, ali i onog sa ožiljkom! Slažete li se?

– Slažemo se!

– U redu. Onda neka Halbert povede poteru. Halberte! Gde je nestao taj mladić?

– Ovde je! – dobacio je neko.

– Gde je?

– Leži! Onesvestio se...

Svi su namah začutili. Pomoćnik šerifa grada Nort Plejta ležao je na zemlji, bez svesti. Velika tamnocrvena mrlja na ramenu rasla je sve brže i brže i natapala košulju.

Gradonačelnik se počesa po glavi. Odjednom je sve bilo drugačije. Nije znao šta da preduzme.

– Moramo ga odneti doktoru – predložio je neko.

– Da. Odmah to učinite.

– A potera? Da mi ostali krenemo? Šta mislite?

Gradonačelnik je čuo ovo pitanje znajući da se od njega očekuje brz odgovor. No, on nije mogao da ga da. Samo je natukao šešir još dublje na čelo:

– Pa... mislim da treba da sačekamo da se Halbert oporavi!

Ljudi su zgledali, a onda pognuli glave. Ovakav odgovor nikako nisu očekivali, bar ne od gradonačelnika. Sva njihova rešenost da krenu u poteru i pronađu ubicu nestala je kao rukom odnesena.

* * *

Kada se niko nije nadao, na scenu je stupio još jedan stranac. Bio je visok i vitak, u crnom, elegantnom odelu modernog kroja i košulji belojoj kao sneg. Pojavio se tako iznenada da se činilo kao da je iznikao iz zemlje.

Oni bliži njemu zapazili su da nosi „koltove“ čije su drške obložene slonovačom. Doduše, to skupoceno i lepo oružje u potpunosti je pristajalo figuri čoveka u crnom. Verovatno je umeo i da ga koristi.

– Ko ste sada vi? – trgao se gradonačelnik ugledavši nepoznatog kako se saginje nad ranjenikom.

Stranac mu nije odgovorio.

Brzo i vešto je očistio ranu, posuo je nekim praškom i previo čistim zavojem. Kada je završio, Rej Halbert je otvorio oči. Pri slabom odsjasju vatre koja se gasila i povlačila pred tamom, pomoćnik šerifa iz Nort Plejta sreo se sa hladnim, ledenoplavim očima u kojima je bilo toliko pitanja.

Da bi povratio delimično izgubljeni ugled, gradonačelnik je pronašao svoju šansu da se ponovo nametne građanima.

– Ko ste vi? – ponovo je upitao stranca.

– Zubni lekar – odvratio je Dok. – Ako ste vi?

– Ja sam gradonačelnik ovog... Zubni lekar, rekoste? Nisam znao da je Halbert ranjen u zube! – dodao je osmehujući se i krišom gledajući oko sebe.

Što se tiče okolnih ljudi, na dosetku se niko nije nasmejao. Ali, sada nije mogao nazad. – Nisam čuo vaše ime, mister.

– Niste čuli – složio se stranac – jer vam ga nisam ni rekao. A vezano za ovog čoveka – rekao je i pokazao na Halberta – mislim da ga treba smestiti u postelju.

Nekolicina ljudi odmah je prišla kako bi pomogli ranjeniku. Odneli su ga na rukama i potražili kola koja bi ga odnela do lekara.

Dok Holidej je izvadio cigaru. Nekoliko trenutaka razmišljao je o tome da li je „Elitni salun” još uvek ona ista jazbina ili se nešto u njemu bar malo promenilo.

– Poznajete li ovog čoveka ovde? – upitao je pokazujući na Meklina.

Iako nije ni pogledao prema njemu, Džordžijanac je odvratio kratko i odlučno:

– Ne, ne poznajem ga.

– A onog sa ožiljkom?

– Možda – odvrati Dok zagonetno.

Gradonačelnik je počeo da se preznojava.

– Pretpostavljam da ni vas niko ne poznaje? – dodao je rezignirano.

– Poznajem ga ja... – začuo se jedan mukli drhtavi glas.

Ljudi su se iznenađeno okrenuli i propustili bliže sedokosog Baklera, vlasnika konjušnice koji je prilazio poštajući se. Imao je dugu sedu bradu i lukave živahne oči koje su radoznalo posmatrale svet oko sebe.

– Zaista ga poznaješ, Baklere? – ponovio je gradonačelnik.

Starac klimnu glavom i okrete se prema Džordžijancu.

– Zdravo, Dok – dobacio je srdačno. – Dugo je prošlo od našeg poslednjeg viđenja, zar ne?

– Dugo, veoma dugo – složio se Holidej. – Bila su to srećna vremena.

– Da... stara dobra vremena. Sada je sve drugačije...

– Ipak, vi se ne menjate – rekao je Dok starcu.

Vlasnik konjušnice se nasmeja i odmahnu glavom.

– To je zato što sam više sa konjima nego sa ljudima.

Okupljeni ljudi su ćutke slušali ovaj neobičan razgovor.

Prvi se pribrao gradonačelnik.

– Baklere, o čemu ti pričaš? Kako si nazvao ovog... ovog džentlmena? Da li je on zaista doktor?

– Jeste – odvratio je sedokosi vlasnik konjušnice. – To je doktor Džon Holidej, dragi moji. Ili Dok Holidej, ako vam je tako jednostavnije.

Kroz gomilu je prostrujao žamor, a Doku se učinilo da su ljudi ustuknuli korak nazad.

– Dok Holidej? – zabezeknuo se gradonačelnik. – Revolveraš i kockar? Nebesa, počinju teški dani za Nort Plejt!

– Oni su počeli odavno – dobacio je pričljivi Bakler.

– Kako to? Š... šta mislite?

– Teško je od kada ste vi gradonačelnik – pojasnio je starac. – Sve što je...

– Čujte, Bakleru – prekinuo ga je gradonačelnik brzo. – Mislim da je sada previše. Bez obzira na vaše godine i ovo poznanstvo sa Holidejem, poslednji put vas opominjem da ću...

Stari je odmahnuo rukom kao da je želeo da kaže kako je svaki razgovor o ovoj temi suvišan.

– Nemojte da se trudite, gradonačelnice. Ja imam toliko godina i iskustva da me niko ne može zaplašiti. Zato u svakoj prilici govorim istinu, ne vodeći računa da li se ona nekome...

Zastao je, jer su se odjednom začuli nerazgovetni glasovi, a onda povici koji su se sve više približavali. Nije prošlo ni dva minuta, a mladić u jarkocrvenoj košulji, razbarušene kose i bez šešira uleteo je u gomilu.

– Šta je, Džaspere? Šta se desilo? – povikao je neko.

Momak je duboko uzdahnuo pokušavajući da dođe do vazduha.

– Govori jednom! – dodao je neko iz pozadine. – Nije valjda opljačkan voz?

Momak odrečno zavrti glavom.

– Pa šta je onda, dovraga?

– Bure...Veliko bure sa stanice...

– Šta je sa tim buretom?

– Neko ga je oborio! Sve se raspalo!

– Kažeš da je neko oborio bure sa vodom? – upitao je Barkli sumnjičavo. – Da ti nisi svraćao u salun, momče?

– Ne, naravno da nisam... Raspremao sam magacin za utovar kada mi se učinilo da čujem topot konja... Izašao sam, a onda je iza mene nešto šušnulo...

– Ko je bio?

– Ne znam! Hoću da kažem da me je neko lupio po glavi i da sam pao... Kada sam se osvestio, bure je bilo na zemlji, polomljeno i... prosuto...

Gradonačelnik se počesa po bradi.

– Ništa nije jasno – promrmljao je.

Sedokosi vlasnik konjušnice radoznalo odmeri Džordžijanca.

– Šta vi mislite, Dok?

Holidej je samo slegnuo ramenima. Očigledno da je u svemu ovome nešto postojalo. Ali, šta?

– Ostajete li u Nort Plejtu? – upita stari.

– Samo ovu noć, mister.

– Onda ću vas častiti brendijem – predložio je starac.

– Prihvatam. Ali popiću samo jedan – nasmešio se Dok svom starom poznaniku.

Uputili su se prema „Elitnom salunu” praćeni pogledima ispunjenim nedoumicom i strahom. Jer, pojava čuvenog strelca i revolveraša Doka Holideja mogla je da znači samo nevolje. On je samom svojom pojavom privlačio najrazličitije avanturiste i ljude željne obračuna i brze slave.

I sada je bio u Nort Plejtu.

– Uh, uh... – samo nam je još on trebao – gundao je gradonačelnik.

* * *

Duboko u noć, kada su i poslednji gosti napustili „Elitni salon“, za kockarskim stolom još uvek je sedeo čovek iz Džordžije.

Krčmar je pospano raspremao čaše na šanku, ne nalazeći način da strancu stavi do znanja da se i njemu spava.

Za to vreme, Dok je sedeo za stolom u uglu utonuvši u svoj mir. Pred sobom je imao novine iz Vašingtona u kojima je izvesni novinar opisao njegove poslednje doživljaje u Kaliforniji. Nije mu se spavalo, pa je još uvek sedeo i ređao karte.

Možda bi bilo bolje da je pošao na spavanje..

Naime, na ulaznim vratima pojavila se cev „kolta“.

Nepoznati neprijatelj nišanio je pravo u Džordžijanca! Sve je bilo samo pitanje sekundi...

Krčmar je zevao i protezao se, rešen da zamoli kockara da ode u sobu, a on napokon počisti lokal. Hteo je da baci pogled napolje i oceni kakvo će sutra biti vreme. Video je blede sjaj zvezda, a onda...

Da, oči ga nisu varale! Bila je to stvarno nečija ruka sa oružjem.

Ugledavši scenu na vratima, ukočio se od iznenađenja. Mada oružje nije bilo upereno u njega, takav prizor u ovo doba naprosto ga je šokirao.

Srećom, taj njegov zaplašeni pogled primetio je i Džordžijanac. U trenu je sve shvatio i bacio se na pod. Baš u tom času sa vrata je odjeknuo pucanj.

Zabezeknuti krčmar nije ni trepnuo, a „kolt“ sa niklovanom cevi izleteo je iz futrole i ispalio ubitačnu vatru.

Kada su pucnji zamrli, zavládala je mukla tišina.

Onda je ubici iz zasede ispao „kolt“, a tren kasnije nečije telo palo je na vrata, odgurnulo ih svom žestinom i tresnulo o pod tako jako da su čaše na polici iza krčmara snažno zazvečale.

– Nebesa! – prošaputao je čovek iza šanka, spreman da se prekrsti.

Holidej je ustao, vratio „kolt“ u futrolu i mirno otresao prašinu sa odela. I dok je krčmar zabezeknuto posmatrao mrtvog neznanca na podu, Dok je oslušnuo topot konja koji se udaljavao...

Poznanik iz Leksingtona je uhvatio maglu na vreme, zaključio je. Jer, mrtav čovek na podu saluna nije bio niko drugi do Hejg Morli. Privučen obećanom nagradom, razbojnik je sa Dojlom dojahao u Nort Plejt. Naravno, nije mogao da odoli ubilačkoj želji kada je spazio samog Doka u salunu.

On je to gledao kao na životnu šansu, ali nije uspeo da je ostvari. Sada je ležao na podu saluna, nepomičan, širom otvorenih, staklastih očiju.

Njegov partner nije želeo da reskira. Čim je Holidej pripucao, on se bacio na konja i odmaglio. Nije se ni okrenuo da vidi šta mu je sa prijateljem.

Džordžijanac je došao do šanka i kucnuo prstom po ploči.

– Brendi! – rekao je.

Krčmar je trepnuo nekoliko puta i užurbano natočio piće.

– Po... poznajete li ovoga, mister? – upitao je i pokazao na Morlija. Još uvek opčinjen brzinom kojom je Holidej potegao svoje oružje i pogodio ubicu, krčmar je piljio u svog gosta kao u priviđenje.

– Jednom smo se sreli – odvratio je Dok mirno. – Nije imao sreće u kartama.

Čovek iza šanka zavrte glavom.

– Izgleda da ga je večeras sreća sasvim napustila.

Dok odgurnu čašu od sebe i krenu prema stepeništu. Krčmar je gledao za njim, kršeći prste.

– Ali, mister, šta ću sa ovim ovde? – zavapio je.

– Zovi grobara i sveštenika – odgovorio je Dok. – Za lekara je suviše kasno.

* * *

Jutro je svanulo vedro i prohladno.

Grad se budio lagano, odmah posle izlaska sunca. Iz pravca juga čuo se prodoran zvuk lokomotive. Voz je u Nort Plejt dolazio samo jednom nedeljno.

Rej Halbert se probudio mnogo bolje raspoložen nego sinoć. Tek kada je bolje pogledao oko sebe shvatio je da se nalazi u lekarovoj kući. Naime, velika belo okrečena soba sa ružičastim zavesama i bogato ukrašenim lusterom u poređenju sa njegovim sobičkom ličila je na pravi raj. Ogromni meki jastuk pod njim prosto je mamio na san i od-

mor. Sve je bilo čisto i mirišljivo. Na tren je sklopio oči i uzdahnuo.

Neko vreme je uživao u tišini.

Onda je začuo šum vrata i otvorio oči. Ugledao je doktora Nila, simpatičnog proćelavog čikicu u beloj košulji u društvu sa nekim strancem. Čovek je bio mnogo viši od njega, nosio je tamno elegantno odelo i isti takav šešir sa ravnim obodom. Iako mu je lice opaljeno suncem bilo u senci, Rej je osetio kako ga ispitivački odmeravaju dva ledenoplava oka.

– No, kako si! – osmehnuo mu se stari Nil, prilazeći. – Možeš li da govoriš?

– Naravno, doktore – potvrdio je. – Koliko već ležim? Nisam baš siguran...

– Od sinoć! Ovaj mister ovde – rekao je i pokazao na Džordžijanca – odlično te je previo, a posle toga su te doneli ovamo.

– Ja...ne sećam se šta se desilo – promrmljao je pomoćnik šerifa. – Odjednom mi se smračilo i... ovde sam se probudio! Da li je čovek sa ožiljkom u gradu? Ko je on?

Nil je slegnuo ramenima.

– To niko ne zna. Verovatno je u pitanju obračun, ali vraški je gadna stvar što su izabrali Nort Plejt za to...

Onda se lekar trgao osetivši da se zapričao. Prisustvo Doka Holideja opomenulo ga je da nije došao samo da Halberta upita za zdravlje.

– Ako biste bili ljubazni – preduhitri Holidej lekara, ne želeći da ga ovaj predstavlja – da mi opišete lupeže koji su vas napali. Jedan je mrtav. Kako su izgledala ona dvojica?

Halbert se namrštió, naprežući se da se seti. Iako je bio suton, ipak ih je jasno video.

– Jednog se odlično sećam – rekao je. – Uzano, bleđo lice, orlovski nos... Taj me je i ranio. Izgleda... da je vrlo brz...

– A drugi?

– Taj je nešto krupniji, četvrtastog lica, proćelav. Šešir mu je bio na ramenima. Ostale stvari... pa, ništa posebno. Obučeni su kao i svi drugi. U stvari, nisam stigao podrobnije da ih zagledam.

Holidej je ćuteći slušao.

– Kako su vas izmamili napolje? – upitao je.

– Naseo sam! Rekli su da su detektivi sa železnice i da traže nekog pljačkaša. Opisali su zatvorenika i hteli da prove-re da li je naš zatvorenik taj. Tako sam otvorio...

Holidej se za trenutak zamislio.

– Rekoste da su se predstavili kao detektivi sa železnice?

– Da.

– Da li vam je poznato da se desila neka pljačka u vezi sa železnicom?

Halbert pogleda u lekara kao da pita čemu ovo ispitivanje. Nije znao ko je čovek u crnom, ali se nije usudio ni da pita.

– Velika pošiljka novca za banku u Hejstingsu je opljačkana mada je bila pod stražom – počeo je posle kraće pauze. – Napadači su bili preobučeni u uniforme železničkih službenika. Mislim da su bila dvojica... Treći je čekao iza njih sa artiljerijom. Odneli su pedeset hiljada dolara. Toliko znam.

– Rekoste da ih je bilo trojica?

– Da. Ako je bilo više, onda ih je neko čekao negde sa konjima...

Holidej klimnu glavom, jedva primetno se osmehnuo, rukom je dodirnuo obod šešira i izašao napolje.

Halbert je ćutke gledao za njim. Pogled mu je ostao prikovan za vrata i kada je Holidej odavno nestao sa praga.

– Nebesa? – prošaputao je. – Ko je taj čovek? Nije valjda Vajat Erp?

Doktor Nil se nasmešio.

– Ne, nije. To je samo Dok Holidej.

Mladi pomoćnik šerifa se naglo isprazio i to mu je pričinilo strahovit bol. Je-knuo je i ponovo se zavalio na jastuk.

– Rekli ste „samo“, doktore! Zar hoćete nešto više? Šta revolveraš kao on traži u Nort Plejtu? Zar ga gradonačelnik nije proterao iz grada? I čemu...

– Barkli? – ljutnuo se lekar. – A zašto bi on nekoga proterivao? I zbog čega? Holidej te je previo i poslao u krevet dok su ostali stajali kao kojoti oko vatre... Samo da znaš, momče, Dok nije ono što se o njemu priča.

* * *

Entoni Dojl je izgubio prijatelja. Hejg Morli je ostao na podu saluna u Nort Plejtu. Pošto ga je ustrelio onaj prokleti Holidej, on nije imao nameru da se sveti. Osim toga, njegovu sujetu nije mogla da povredi jedna partija karata ili izgubljeni dvoboj revolverima. Samo je želeo dobro da zaradi, ali to mu nije uspelo. Dva puta se sreo sa Holidejem i dva puta je loše prošao. Treći put nije

hteo ni da pokuša. Ne, ni za više od hiljadu dolara.

Zato je pobegao i spasao život.

Sada je jahao uzvišicom, ne bi li na nekom zavijutku stigao voz koji je klopario prema Kirniju. Bilo je jutro i sunce se promaljalo kroz granje. Predeo kroz koji je prolazio zahuktali voz bio je bujan i raznolik: padine obrasle travom smenjivali su šumarci, polja su se graničila sa brežuljkastim pašnjacima, a sasušena rečna korita sa kanjonima...

Entoni Dojl je prečicom izbio na zaravan odakle je mogao da se spusti prema krivini. Na tom mestu uzdizao se blok stenja obrastao kržljivim žbunjem i tankim drvećem.

Razbojnik je klimnuo glavom i pote-
rao konja dole.

Voz je sve više usporavao.

U jednom polupraznom vagonu, odmah do prozora, klatila su se jedan preko puta drugog, oba begunca iz Nort Plejta. Nisu imali sreće na železničkoj stanici u tom gradu. Teškom mukom su oborili veliko bure sa vodom, sve ispraznili i pretražili i opet ništa!

Lejf Vejler je bio strahovito ljut.

– Prokleti idiote! – izderao se na Konelija. – Zbog tebe moramo da pretražujemo sve stanice na celoj liniji... A možda i dalje!

Bledunjavi revolveraš nije odgovorio ništa pošto mu je bilo jasno da zabrljao. Međutim, u sebi se zakleo da će jednoga dana vratiti Vejleru za sve ove uvrede. Jednoga dana!

Sada su išli železnicom, istom prugom koja ih je spajala sa Hejstingsom. Prva stanica posle Nort Plejta bio je gradić Kirni.

Trebalo je ponovo čekati noć.

Ćutali su gotovo celim putem. Koneli je mrzovoljno odmeravao ostale putnike: kauboiji koji su smrdeli na znoj i balegu, neki trgovac sa torbom iz koje su virile četke i jedan Meksikanac koji se šćućurio u uglu.

Uzdahnuo je i sa dosadom posmatrao pejzaž koji je promicao. U jednom trenutku mu se učinilo da je spazio jahača, ali kada se pridigao na sedištu slika je ostala ista: drveće, kamenje i komad prozračnog neba. Ponovo je klonuo na sedište, psujući uspone na kojima je lokomotiva poslednjom snagom izvlačila svoj teret, svakog časa preteći da će stati i poleteti natrag.

– Šta je? – upita posle nekoliko trenutaka Vejler, osetivši da ga partner snažno drmusa.

Koneli je pokazao prstom.

Ugledali su jahača koji je baš u tom trenutku ostavio konja, natovario sedlo na rame i počeo da se spušta prema vozu.

Dojl je hvatao korak sa vagonom u kojem su sedela baš njih dvojica. Kada se levom rukom uhvatio za šipku na stepenicama, Koneli je mogao da vidi neobrijano lice, kose oči i velike klem-pave uši koje su pridržavale šešir.

– Izgleda da nema kartu – iscerio se.

– Zato ima „kolt” – iscerio se Vejler.

– Sija kao u prodavnici, a to mi se sviđa.

Za to vreme Dojl je već ulazio u vagon. Odmerio je sve putnike, malo duže se zadržao osmatrajući Konelija i Vejlera, a onda je bacio sedlo na prvo slobodno mesto i seo.

Vejler je razmišljao. Čovek koji tako upada u voz i lako se odriče konja sigurno ima para za bacanje ili je, pak, u velikoj neprilici. Još jednom ga osmotrivši, on zaključi da je u pitanju ovo drugo.

Entoni Dojl se ispružio na sedištu, stavio sedlo pod glavu i sklopio oči.

Koneli je počeo da se vrpolti: skinuo je šešir i nervozno lomio prste.

– Šta je, šta te muči? – upita ga Vejler tiho.

– Vajthed! – odvrati bledunjavi jedva čujno. Onda se okrenuo oko sebe i još više se nagnuo prema pajtašu. – Razmisli! Vajthed je bio u mukama i znao je da će umreti ako nam oda skrovište... Zar nije mogao da nas slaže i tako nam se osveti?

– U pravu si – mirno se složio Vejler.

– Jesam li? – iscerio se Koneli ozareno. – Pa šta onda radimo? Izigravamo budale?

Vejler se lagano ispravio.

– Proveravamo! Vajthed je možda slagao, a možda i nije. Naše je da to proverimo! Ništa drugo nam ne preostaje! Da, još nešto! Ne zaboravi da si ga ti ubio!

– Stalno me podsećaš na to – zareža Koneli. – Eto, priznajem da sam pogrešio, ali jasno mi je da nemam ama baš ništa od tog priznanja...

– Onda bar zaveži!

Nekoliko trenutaka sedeli su zamišljeni i ljuti. Vejler se okrenuo prema prozoru, a Koneli je sklopio oči. Onda je osetio da im neko prilazi i brzo se prenuo.

Pred njima je stajao Entoni Dojl i smeškao se.

Njih dvojica izmenjaše značajne poglede. Šta bi sada ovo trebalo da znači?

– U čemu je stvar, klempavi? – obrecnu se Koneli i ruka mu skliznu prema opasaču. To nije promaklo Dojlu, ali se pravio nevešt.

– Čuo sam da pominjete Vajtheda – rekao je ovaj mirno.

Lupeži se zgledaše.

– Možda smo ga i pomenuli, a možda i nismo – dobaci Vejler. – A šta se to tebe tiče?

– Bio sam u Leksingtonu – nastavi Dojl istim tonom – kada su javili da su trojica bandita ubili jednu ženu i prebili mladog rančera. On se zvao Čarli Vajthed, zar ne?

Vejler je ispod oka osmotrio Konelija koji je postajao sve bleđi i nervozniji. Dojl je govorio tiho, no dovoljno jasno da ga obojica razumeju.

– Bilo bi bolje da se pokupiš i odeš! – odbrusio je Koneli. – Inače...

– To o čemu pričaš, bratac – umeša se Vejler želeći da spreči Konelija da ne napravi neku glupost – to nema nikakve veze sa nama. Baš nikakve, razumeš li?

Dojl slegnu ramenima.

– Ja to onako... Čuo sam da pominjete ime Vajthed. Za ubice žene nema du-

gog suđenja, zar ne? U tom slučaju ima nešto opasnije od zakona...

– Baš me interesuje šta je to? – dodaci Koneli ironično.

– Vajthed! Onaj mladić koga su onako unakazili. Bio je u Leksingtonu, a čuo sam da je svraćao i u Nort Plejt. Izgleda da je ubicama za petama...

– Zaista? Pa svako radi svoj posao – prokomentarisao je Vejler trudeći se da zvuči ravnodušno.

– Možda. Hteo sam da malo porazgovaramo, ali ako nećete... – progundao je Koneli i okrenuo se da pođe.

– Čekaj! – pozvao je Vejler. – Dođi ovamo i sedi! Imam jedan posao za tebe!

Ovaj se okrete.

– Posao? Otprilike koliko?

– Pa recimo... pet hiljada dolara!

– U tom slučaju ću sesti. Znao sam da imam posla sa pravim ljudima.

* * *

Velika polutrula daska na kojoj je pisalo Elm Krik označavala je početak gradskog atara.

Elm Krik je doživeo sudbinu mnogih naglo podignutih, pa onda napuštenih gradova kakvih je dosta bilo na Zapadu. Kada je u tom kraju pronađena srebrna ruda, ljudi su došli sa svih strana, a kuće, prodavnice i saluni nikli su za veoma kratko vreme. Tada je u Elm Kriku, rudarskom naselju, sve vrvelo od života. Tako je trajalo nekoliko godina, a onda je rude nestalo! Jednostavno, srebrne žice su se iscrpele i sve je stalo. Iz grada su prvo otišli

kopači, a zatim i ostali. Sve je opustelo za nekoliko meseci, kuće su počele da propadaju, a vetrovi i kiše učinili su svoje.

Onda se jednoga dana neko setio da bi grad ponovo mogao da oživi. Nekoliko porodica iz karavana koji su se kretali na sever zaustavile su se tu kako bi se odmorile. Opijeni prirodom, promenili su odluku i rešili da ostanu u napuštenom gradu, preurede kuće i započnu novi život. Istina, srebra nije bilo, ali je okolna zemlja bila veoma dobra; puno mesta za ispašu i dovoljno vode garantovali su uspešan početak. Uskoro je dovitljivi Horas Barimor u glavnoj ulici otvorio salun zvučnog imena „Crvena kraljica“, nabavio kockarski rulet i mušterije su počele da dolaze. S vremena na vreme Barimor je dovlačio zabavljačke trupe sa lepim devojkama i posao je cvetao.

Vesti su se brzo širile i uskoro su u okolini nikli mnogi rančevi koji su se brzo širili donoseći odlična goveda iz Kanzasa i Kolorada. Tako se Elm Krik za kratko vreme preporodio. Od avetinjskog grada stvoreno je urbano mesto u koje je svraćao šaroliki svet stvarajući užurbanu, prilično veselu atmosferu.

No, Elm Krik je imao i svojih teških trenutaka.

Jednog takvog dana u grad je ujahao Čarli Vajthed čiji se konj jedva kretao od umora. Bilo je večer, doba koje je najviše odgovaralo čoveku sa ožiljkom. Tokom svog puta, izbegavao je da se u naseljima pojavljuje po danu,

znajući sa kakvim osećanjima ga ljudi posmatraju.

Bilo je veče i u gradu je vladala tišina. To mu se učinilo neobičnim, ali je ipak nastavio put. Zaustavio se ispred osvetljenog saluna „Crvena kraljica” iz koga se nije čuo uobičajeni žagor, galama i muzika koje su pratile sve saluna na Zapadu.

I baš kada se upitao i čemu se radi iz mraka se začuo oštar glas:

– Stoj, stranče!

Zategao je uzde i konj se, snažno frknuvši, ukopao u mestu.

Sačekao je nekoliko sekundi i ugledao omalenog, suvonjavog čovečuljka koji je izašao iz senke nastrešnice i pažljivo mu prišao.

– Odakle dolaziš? – upitao je.

Čarli pokaza glavom iza sebe.

– Ne umeš da govoriš, a?

Mladić je oćutao. Sada je znao da su se njegove sumnje pokazale tačnim: nešto nije bilo u redu u Elm Kriku.

– Pa... možda je i bolje što ćutiš – komentarisao je nepoznati. – A sada lepo okreni konja i vrati se odakle si došao!

Rekavši to, izvukao je „kolt” kako bi svoju naredbu potkrepio jačim „argumentima”.

– Ovaj grad je zauzeo Klif Ridžvej – nastavio je čovek. – Ako si čuo za to ime, onda ti ga neću dva puta ponavljati – dodao je.

Čarli Vajthed nikada nije čuo za Klifa Ridžveja. Ali, bio je gladan, a njegovom konju su bili potrebni odmor i hrana. Osim toga, sedlo mu nikako nije ličilo

na postelju u kojoj bi voleo da provede ostatak noći.

Pošto je konjanik i dalje stajao u mestu, Ridžvejev čovek mu je prišao i tek tada spazio cev puške. Zato se brzo izmakao i podigao oružje.

– Baci tu pušku! – naredio je Čarliju. – Ali pažljivo...

Mladić je lagano uzeo oružje za cev i pružio ruku. Čovek je samo trebalo da je dohvati za kundak... Uz najveći oprez, on je to i učinio.

No, ni taj oprez mu nije vredeo. Oslobođena uzengija, Čarlijeva desna noga iznenada se otrgla i vrh čizme pogodio je krivonogog tačno u ruku. „Kolt” je odleteo u stranu, a mladić je munjevito skliznuo iz sedla i bacio se na napadača. Ugledavši levu, unakaženu stranu Čarlijevog lica, Ridžvejev čovek ustuknu. Iznenadenje ga je za trenutak paralisalo i oduzelo mu dah. Sledio je žestok udarac u slepoočnicu tako da mu se glava samo izvrnula u stranu.

Vajthed se podigao sa puškom u ruci. Levom rukom je obuhvatio neznaničeve noge i odvukao ga u senku nastrešnice. Još jednom se okrenuo da proveriti okolinu, a onda poveo konja prema štali koja se nalazila preko puta.

Unutra nije bilo nikoga, a nekoliko konja u trošnim drvenim boksovima mirno je jelo. Čarli je našao mesto za svoga i ubacio mu naramak sena; onda je iz velikog bureta zahvatio kofu vode i prineo je umornoj životinji.

Pošto je obavio sve što je bilo potrebno, ugasio je fenjer i stavio ga kod izlaza.

Salun „Crvena kraljica” bio je najosvetljeniji, pa se uputio u tom pravcu. Tamo je sigurno bio taj prokleti Ridžvej, jedan od lupeža koji zauzima zabačene gradove, pljačka ih, a onda produžava dalje.

Znajući sve to, Čarli nije išao do ulaza. Sa druge strane nalazio se nizak krov neke pomoćne zgrade odakle se najlakše stizalo do prozora saluna.

* * *

Horas Barimor je proživljavao svoje najteže trenutke otkako je stigao u Elm Krik. On, koji se nikada nije plašio teškoća i uvek bio pun radosti i smeha, sada je drhtao i na najmanji šum. Još uvek je dobro izgledao. Bio je okretan, snažan, vičan svom poslu i veoma pouzdan. Zbog toga je među doseljenicima u Elm Kriku uživao najveći ugled. U svom salunu je umeo da služi goste, ali i da im pomogne, ili pak sedne sa njima za kartaški sto. Isto tako, znao je da izjaše sa kaubojima i rančerima i pomogne im da sprovedu stoku do prve železničke stanice. Nije se libio ni jednog društva i zato su ga svi voleli.

Međutim, to se nije ticalo Klifa Ridžveja.

Te večeri Barimor je sedeo u jednoj od soba svoga saluna, čvrsto privezan za stolicu i sa velikom prljavom krpom u ustima. Levo oko pretvorilo mu se u ružnu oteklinu prekrivenu tamnomodrom masnicom, dok je leva usna bila rasečena. Sve u svemu, nije izgledao najbolje.

A sve je počelo kada je istog popodneva razbojnik iz Kolorada Klif Ridžvej ujahao u grad sa šestoricom svojih ljudi, sve iskusnih lupeža i ubica. Pre toga se jedan od njih ušunjao u gradić i pažljivo ispitao situaciju.

Elm Krik nije imao šerifa, a ni gradonačelnika. Sve te poslove obavljao je Horas Barimor uz svesrdnu pomoć ostalih građana. Bilo je to veoma čudno za nemirni Zapad, ali ljudi su bili zadovoljni i smatrali da im ništa drugo ne treba. Živeli su mirno i očekivali su da ih i drugi ostave na miru.

Kada mu je jedan od njegovih ljudi to ispričao, Klif Ridžvej nije mogao da veruje.

– Pa to je nešto najluđe što sam ikada čuo! – dobacio je kroz smeh.

I ostali članovi bande su se nasmejali dok je vođa dodao. – Ne treba im šerif! Uskoro ćemo se pozabaviti njima i njihovim glupim gradom.

Klif Ridžvej je bio sin sveštenika iz Puebla, rano ostao bez majke i nikada u dobrim odnosima sa ocem. Kada je pobeo iz manastira u koji ga je otac poslao, pridružio se jednoj grupi Meksikanaca koja je „operisala” po okolini. U okršaju u banci potegao je oružje... Bio je to prvi hitac koji je ispalio u čoveka. I prvi olako stečeni novac.

Posle pljačke pobeo je na ukradenom konju i izbegao sve potere i poternice u državi Kolorado. Prebacio se u Nebrasku i tu „operisao” pune dve godine. Sakupio je malu družinu ubica, zatvorenika koji su sprovedeni u vojnički zatvor. Ubio je dvojicu stražara

koji su išli kao pratnja, oslobodio šestoricu zatvorenika i obećao im „zlatna brda” ako ga slede. Uostalom, oni ionako nisu imali izbora.

Zlatnih brda, naravno, nije bilo, ali su prvi neuspesi toliko razljutili bandu Klifa Ridžveja da su se banditi svetili nad nedužnim stanovništvom. Upadali su u manja naselja, zatvarali čuvare zakona i zatim pljačkali ljude. Posle toga mirno su odlazili, već razmišljajući o sledećem cilju.

Večeras je to bio Elm Krik.

Horas Barimor je sedeo vezan za stolicu i osluškivao šta se dole dešava.

Tamo je bila njegova devetnaestogodišnja kćerka Betsi sada prisiljena da služi bandite. Takvo poniženje Barimor nije mogao da podnese i zato se suprotstavljao banditima sve dok ga nisu pretukli i vezali. Uneli su ga zatim u ovu sobu, ostavili pred vratima jednog čuvara i izgubili se.

Lepa crnokosa devojka naizgled je mirno prihvatila ono što ju je snašlo. Točila je piće spuštenog pogleda i poput šamara podnosila sve reči koje su joj bile upućene. Morala je tako da se ponaša, jer se plašila za oca kao i za ostale ljude koje su banditi zatekli unutra i prosto prikovali za svoja mesta.

Bio je to zaista loš dan za Elm Krik.

Klif Ridžvej se nije mešao u posao svojih ljudi. Sedeo je, pijuckao i posmatrao, cinično uživajući u nemoći građana. A gomila dolara i metalnog novca rasla je pred njim neverovatnom brzinom. Po njegovom, to je bio samo

početak. Očistiće on Elm Krik tako da će ponovo postati avetinjski grad.

Vođa lupeža imao je tek dvadeset i pet, ali život koji je vodio i crna brada spojena sa brkovima davali su mu mnogo više godina i znatno suroviji izraz. Osim toga, tanak ožiljak na čelu i nekoliko usečenih bora činili su ga sasvim nesimpatičnim.

Sada je sedeo za stolom u sredini prostorije i odmeravao devojku za šankom. Cigaru je držao među prstima, a pepeo tresao u neispijenu čašu.

Bio je levoruki revolveraš tako da se lepo video „kolt” koji mu je visio na levom boku. Za tren je bacio pogled na gomilu novca, ali to ga više nije interesovalo...

Crnokosa devojka tamnih očiju, vitkog struka i punih, čvrstih grudi potpuno ga je opčinila. Stalno je naručivao piće koje nije pio. Ali, želeo je da mu bude blizu, čeznuo je da je gleda i udiše njen miris.

Betsi Barimor je bila svesna njegovih užarenih očiju i zbog toga postajala sve uplašenija i nespretnija. Razbila je usput dve čaše, a jednom od Ridžvejevih bandita prosula je piće u krilo saplevši se o njegovu ispruženu nogu.

Ovaj je opsovao i zgrabio je za ruku želeći da je privuče k sebi.

Istoga časa planuo je hitac. Tane je došlo iz pravca Ridžvejevog stola i odnelo lupežu šešir sa glave. Naravno, odmah je ispustio devojčinu ruku i pokunjeno se povukao na drugi kraj stola.

Taj hitac je čuo i Horas Barimor. Ponovo je pokušao da pomeri ruke, ali konopac se samo dublje zasekao u meso. Oblio ga je znoj, a leđa su mu bila potpuno mokra. U očajničkom naporu da se nekako pomeri i oslobodi, Horas Barimor je slučajno pogledao kroz prozor i razrogačio oči.

Ugledao je nečiju siluetu.

Slabašna svetlost lusteru iz sobe za tren je osvetlila lice koje se pojavilo na prozoru, lice Čarlija Vajtheda. Velika brazgotina na levom obrazu naterala je Barimora da pomisli kako je u pitanju još jedan od razbojnika. Međutim, odmah je odbacio tu pomisao shvativši da se bandit ne bi mučio da dođe sa te strane.

Čovek sa ožiljkom je pružio ruku i laktom razbio staklo.

Barimor se uplašio: stražar pred vratima će čuti i ući. A onda će iščeznuti i poslednja nada da će biti oslobođen.

Međutim, vrata se nisu otvorila.

U međuvremenu, Vajthed je provukao ruku i okrenuo bravicu. Sada je lepo otvorio prozor i brzo uskočio u sobu. Odmah zatim izvadio je veliki nož iz pojasa i presekao Barimorove konopce. Vlasnik „Crvene kraljice” je hteo da podigne ruke, ali su one bile toliko utrute da ih u prvim trenucima uopšte nije ni osećao.

Čarli mu je jednim zamahom iščupao smotuljak krpe iz usta.

– Oh, bože! – prošaputao je čovek uz uzdah. – Moja Betsi – zavapio je i instinktivno krenuo ka vratima zaboravljajući na svaku opreznost. Vajthedova

ruka ga je zadržala i polako vratila natrag na stolicu.

– Ko ste vi? – upitao je, prekorevši sebe što strancu nije ni zahvalio. – Otкуда ste se stvorili na prozoru?

Mladić je samo stavio prst na usta i dao vlasniku saluna do znanja da govori tiše. Zatim je prišao vratima i počeo snažno da lupa.

Stražar je čuo lupu, ali nije obraćao pažnju. Tek kada se lupanje ponovilo, prišao je vratima i oslušnuo. Da, da, nešto lupa, zaključio je, ljutito opsovao i otvorio vrata.

A onda je ustuknuo. Stolica na kojoj je sedeo zarobljenik bila je prazna!

Bez razmišljanja je ušao unutra i izvukao „kolt”. Istoga trenutka cev „kentaki” puške spustila mu se na potiljak munjevito kao indijanski tomahavk. Nije stigao ni da reaguje već se stropoštao na pod bez glasa.

Vajthed ga je zavezao konopcima koji su do malopre stezali Barimorove ruke i stavio mu istu krpu u usta.

Sada je Klif Ridžvej imao dvojicu ljudi manje.

– Šta ćemo sada? – upitao je Barimor. – Znate, moja kćerka je dole i strahovito se plašim za nju! Naterali su je da ih služi pićem! Oh, moram da joj pomognem! Oni su banditi, nemaju milosti...

Vajthed se za tren seti svoje Anite i preblede. Dakle, dole je još jedna devojka u opasnosti, možda baš takva kao Anita, a razbojnici se smeju. Čak i tu, u sobi, mogao jasno da čuje njihovo cerekanje.

Znao je da mora reagovati. Stavio je kundak puške pod mišku i lagano otvorio vrata. Vlasnik saluna se šunjaio za njim sa revolverom u ruci.

Ne bi se moglo reći da su imali neke šanse. Još uvek su bili u manjini, a protivnici... Daleko suroviji, prepređeniji i hladnokrvniji.

Jedina njihova šansa bio je Dok Holidej koji se približavao Elm Kriku sa zapadne strane.

* * *

Veče je bilo toplo i prijatno. Sa planina je pirkao je topao povetarac i donosio ovamo miris bufalo trave.

Holidej je napredovao veoma sporo pošto je Mig povredio nogu i vidno hramao. Prebacivao je sebi što nije putovao železnicom, ali sada nije mogao ništa da učini. Osim toga, voz iz Nort Plejta izmakao mu je u poslednji čas, pa je pošao u Kirni prekim putem. Ako ga instinkt nije varao, i u tom gradiću postojao je rezervoar sa vodom.

Sada je, hteo ne hteo, morao da svrati u Elm Krik, bivši avetinjski grad, da odmori konja i spere prašinu uz grla. Kirni je odatle bio udaljen svega tridesetak milja.

Jahao je glavnom ulicom dok su se zidovi kuća belasali obasjani bledom mesečinom. Odmah mu je palo u oči odsustvo svetlosti i galame što je za večernje sate bilo krajnje neobično. Doduše, video je da tu i tamo svetluca poneko prozorsko okno, dva ili tri upaljena fenjera i – to je bilo sve. Ipak,

nešto ga je vraški opominjalo da bude oprezan. Zato je jahao uz kuće, što bliže senkama.

Pred jednom nastrešnicom Mig je zastao i zatresao grivom.

– Šta je, prijatelju? – upitao je milujući ga po vratu.

Onda je primetio nečije čizme. Brzo je sjahao i gotovo nečujno prišao. Neobrijan čovek lupeškog lica ležao je na zemlji i stenjaio. Iskusni Holidej je već posle nekoliko trenutaka zaključio da je do sada bio u nesvestici. Zbog čega?

Pogledao je okolo, ali ništa se nije micalo. Čudna tišina, zaključio je osluškujući, i to baš sada kada je trebalo da je najbučnije i najosvetljenije.

U međuvremenu je razbojnik otvorio oči. Nekoliko časaka je posmatrao visokog neznanca koji kao da je urastao u nebo osuto zvezdama i tiho zavukao ruku pod opasač. Napipao je dršku noža i zadovoljno se iskezio.

A onda...

Podigao se neočekivano hitro i zamahnuo.

Džordžijanac se nije ni pomakao. Levom rukom je zadržao ubilački zahvat, a desnom, u kojoj je već držao „kolt” – raspalio čoveka drškom po slepoočnici.

Sve se desilo munjevito. Bandit je jaknuo i ponovo se sručio na isto mesto, ovoga puta spreman na duži počinak.

Holidej je poveo konja prema štali utonuloj u tamu.

Kresnuo je šibicu i izbrojao sedam konja. Osmi je stajao malo izdvojen i

još uvek znojav. Neko je, znači, dojahao kratko pre njega. Smestio je Miga u boks i dao mu hrane i vode. Još nekoliko trenutaka je pažljivo osluškivao. Ponovo je kresnuo šibicu, a kada je drvce izgorelo izašao je napolje i uputio se prema „Crvenoj kraljici”.

* * *

Horas Barimor je iskreno verovao da će čovek sa ožiljkom biti oprezan pri silasku u salun, ali brzo je uvideo da je pogrešio. Stranac ispred njega išao je uspravno i bez straha, baš kao da je krenuo na zabavu, a ne među bitange koje su jedva čekale da nekoga izrešetaju. Cev mladićeve puške bila je oborena prema podu i klatila se paralelno sa njegovom nogom.

Na vrhu stepenica je za trenutak zastao, ali ga još uvek niko nije primetio.

S druge strane, vođen neobjašnjivim borbenim instinktom, Horas Barimor se odšetao na drugi kraj i legao na pod, proturivši cev svoga revolvera kroz ukrasne šipke na ogradi. Ubrzano je disao i bio veoma uzbuđen. Naravno, znao je da to u ovoj situaciji nije dobro, pa je iz sve snage pokušao da se smiri.

Čarli Vajthed se spusti stepenik niže.

Sada je jednim pogledom mogao da obuhvati celu prostoriju i odmah prepozna siledžije Klifa Ridžveja. Čarliju su to bili tipovi veoma slični ubicama sa „Severnog pojila”, lupeži koje treba tamaniti i tako im skratiti put do vešala.

Možda mi Anita ne bi dala za pravo, pomislio je u trenutku. Ali, onda je progutao pljuvačku i još čvršće stegnuo pušku. Anita više nije mogla ništa da kaže.

Ponovo se setio svega i prst na obraču mu se zgrčio, a ožiljak pocrveneo od gneva.

Prva ga je zapazila Betsi Barimor. Crnokosa devojka prekrasnih očiju iznenađeno je zastala, zaprepašćena pojavom visokog stranca u kaputu i sa ožiljkom koji se video izdaleka. Učinilo joj se kao da je došao sa drugog sveta i odjednom je znala da će se nešto desiti.

Njeno iznenađenje primetio je Klif Ridžvej, a posle njega i ostali.

U salunu je zavladao muk.

Prvi je skočio Kris Tores, jednooki lupež i desna Ridžvejova ruka. Odskočio je u stranu i izvukao oba „kolta”. Sve je trebalo da se završi brzo i bez problema; stranac da padne sa stepeništa, a Barimor plati svoju smelost što se oslobodio.

Međutim, Čarli Vajthed je potegnuo pušku u stilu najboljih revolveraša: planuo je hitac i Tores je bio odbačen prema susednom stolu, kao zbrisan stampedom.

I ostali su se do topali svojih revolvera i pripucali.

I Horas Barimor je ispalio svih šest metaka. Nije bio naročito vešt u ovome, ali je uspeo da rani jednog bandita i jednog gosta iza koga je drugi planirao da se sakrije.

Za tren je zavládala tišina, a onda je ponovo planula „kentaki” puška i jedan momak iz Ridžvejeve družine našao se na podu. Za to vreme Klif Ridžvej je preskočio sto sa novcem i dograbio Betsi Barimor. Shvatio je da mu je to jedina šansa da se izvuče odavde.

Njegovi ljudi su zatečeni nespremni popadali tu, pred njegovim očima, a da čestito nisu opalili ni metak.

– Betsi! – povikao je njen otac uplašeno.

Vajthed je stajao prav kao sveća i u ruci držao pušku čija se cev još dimila.

Svi su nepomično stajali, ne želeći da izazovu ubicu koji bi sigurno povredio devojkú,

Lice Klifa Ridžveja bilo je izobličeno od mržnje.

– Ringo! – proderao se misleći da će mu se stražar sa sprata odazvati. Nije znao da on onesvešćen leži u sobi i uopšte ne može ništa ne čuje.

Ridžvej proguta knedlu. Situacija mu se nije nimalo svidela. Sada je prvi put posle toliko vremena „veliki” Klif Ridžvej, strah i trepet za mala naselja, bio prepušten sam sebi. Njegovi ljudi su ležali mrtvi ili teško ranjeni puškom jednog neznanca, nakaze sa ožiljkom koji se pojavio tamo odakle su ga najmanje očekivali.

Sada mu je jedina nada bio Džim Kesidi koji je stražario na ulazu u grad. Ako je čuo pucnje, doći će. Onda će Ridžvej nastaviti ono što je počeo, ali ovoga puta mnogo nemilosrdnije i bez kompromisa.

Sravniće sa zemljom naselje koje je imalo smelosti da ga izazove! Njega, čuvenog desperadosa iz Kolorada!

– Bacite oružje! – uzviknuo je uperivši „kolt” u Betsi. – Svi!

Devojka je stajala bleđa, ali pribrana. Iako je ruka za koju je stezao bandit strahovito bolela, nije pustila ni glasa.

Horas Barimor stajao je pored Vajtheda sa nemim očajanjem na licu. Prvi je ispustio „kolt” i oružje je tupo zveknuło udarivši o pod i tepih prostrt po stepeništu.

Klif Ridžvej se zadovoljno iscerio.

– A sada i ostali! – zaurlao je. – Prvo ti, strašilo!

No, Vajthed kao da ga nije čuo. Gleđao je mirno mimo njih, tamo negde prema ulaznim vratima saluna.

I Ridžvej je čuo šum na ulazu. Mislio je da njegov čovek stiže i zadovoljno se iskezio.

– Kesidi? – upitao je. – Sada ćemo pokazati ovoj gospodi ko je Klif Ridžvej! Dođi ovamo!

Ali, glas koji je začuo nije bio Kesidijev.

– Ako čekaš prijatelja, on neće doći!

Bio je to ledeni, hladan glas koji ga je protresao od glave do pete, baš kao ujed zvečarke.

Zato se okrenuo zajedno sa devojkom i promenio pravac oružja. Sada je bilo upereno u pridošlicu koji je bio veoma čudan.

Pred njim je stajao muškarac u crnom, sa rukama prekrštenim na grudima. Bio je obučen u elegantno tamno odelo, snežno belu košulju, a na glavi

je imao crni šešir ravnog oboda. Imao je nisko pripasane „koltove” sa ukrasnim drškama i pogled ledenoplavih očiju, u kojima se ogledao beskrajan prezir i koje su sa sobom nosile dah smrti.

Odmah ga je prepoznao.

– Dok Holidej! – uzviknuo je.

Pominjanje toga imena odjeknulo je salunom kao grmljavina. Oči Čarlija Vajtheda blesnule su čudnim sjajem dok se Horas Barimor i nesvesno zateturaao, ozaren nadom da će čuveni revolveraš umeti da izađe na kraj sa ubicom koji je njegovu kćer držao u „zagrljaju”.

Dok Holidej!

Klif Ridžvej se već susreo sa njim u Kolorado Springsu. Bilo je to posle jedne partije karata. Izgubio je tada dosta novca, ali i dostojanstvo, jer je u ljutnji optužio protivnika i potegao „kolt”. Džordžijanac je ipak opalio pre njega i izbio mu oružje iz ruke, a da ga nije ni ozledio.

Sada je ponovo stajao pred njim, neustrašiv, siguran u sebe, brži od najbržih, legendarni kockar i revolveraš iz Džordžije.

Međutim, Klif Ridžvej je imao devojku pored sebe. Lepa Betsi bila mu je glavni adut u ovoj igri.

– I za tebe važi da skineš opasač – dobacio je, ne baš tako odlučno.

Holidej se nije ni pomakao.

– Čuo si me, prokletniče! – urlao je.

– Neću dva puta da ponavljam! – vikao je izbezumljeno i već podigao „kolt”, spreman da puca.

Čarli Vajthed se pomakao i Ridžvej je to čuo.

Pucali su istovremeno.

„Kentaki” puška pogodila je Klifa Ridžveja tek pošto je on ispalio hitac prema čoveku sa ožiljkom. Vođa razbojnika iz Kolorada se zateturaao, ali nije ispuštao devojku. Naprotiv, stegao ju je još čvršće uz sebe, iako ga je snaga polako napuštala. Pakostan osmeh zatitrao mu je na usnama koje su se već bojile krvlju. Onda je podigao revolver i prislonio ga devojci na slepoočnicu.

Svi su zanemeli...

Horas Barimor je otvorenih usta iščekivao pucanj: njegova kći bila je izgubljena. Razbojnik je poslednjom snagom pritisnuo obarač i to je bila njegova osveta.

Niko nije video kako se Holidejevim rukama stvorio „kolt” sa niklovanom cevi. Strelac koji nije imao premca na Zapadu još jednom je potvrdio svoj renome.

Iako je Ridžvejeva ruka bila tik uz devojčinu glavu, zrno iz Holidejevog revolvera pogodilo je banditovu šaku i odbacilo je daleko u stranu. Drugo zrno obeležilo mu je čelo velikom crvenom mrljom.

Klif Ridžvej je pao prvo na kolena, a onda tresnuo glavom o pod.

Bio je mrtav.

Ljudi su se tek tada pokrenuli iz ukočenosti. Svesni da je opasnost prošla, počeli su da pričaju i bez razloga se osmehuju.

Horas Barimor je poleteo prema Betsi, snažno je zagrlio i počeo da je miluje po kosi.

Devojčine oči su preko očevog ramena posmatrale Čarlija Vajtheda koji je lagano koračao kroz salun. Možda je hteo da ode i zauvek se izgubi, uzbuđeno je pomislila. Ne, to ne sme da dozvoli. Čovek sa ožiljkom bio je taj koji je spasao Elm Krik, a na posredan način čak i nju.

Zato se polako odvojila od oca i prišla mladiću. Dotakla ga je rukom po ramenu. Kada je videla kako se trgao i potom namrštio, odmah je znala šta je posredi.

– Vi...vi ste ranjeni?

Vajthed je hteo da prođe bez reči, ali mu je ona odlučno preprečila put.

– Nećete mrdnuti odavde dok vas ne previjemo! – naredila je glasom koji nije trpeo protivljenje.

Čarli Vajthed je pogledao u Holideja i primetio da su mu se usne za tren razvukle u osmejak.

Što se njega samog tiče, nije želeo da se zadržava i izaziva gađenje kod ljudi koji ga gledaju. Ipak, da li mu se to samo činilo ili ga ljudi ovde nisu posmatrali na taj način? Ova devojka sigurno nije, a ni njen otac.

Džordžijanac je na tren nestao iz saluna da bi se posle nekoliko trenutaka pojavio noseći svoju lekarsku torbu od krokodilske kože. Ljudi su mu ćutke napravili mesto, još uvek ga posmatrajući sa divljenjem.

Dok se dao na posao. Pažljivo je Čarliju svukao kaput, a onda i košulju.

Rana nije bila opasna, ali je trebalo zaustaviti krvarenje.

Betsi mu je svesrdno pomagala. Povremeno bi uhvatila Čarlijev stidljiv pogled i pocrvenela.

Za to vreme ljudi su iznosili napolje mrtve i ranjene revolveraše. Horas Barimor je ponovo bio u elementu: izdavao je naredjenja, razmeštao ljude i opominjao krčmara da posluži sve goste.

Elm Krik je te večeri ponovo oživeo.

Kada je sve bilo gotovo, vlasnik „Crvene kraljice” lično je doneo brendi za Holidejev sto.

– Dozvolite da vam večeras budem na usluzi, mister – kazao je i jedva primetno se naklonio. Pokreti su mu bili oni stari, užurbani i hitri, ali nikako suvišni ili preterani.

Čarli Vajthed se nelagodno vrpeljio na stolici, vrebajući priliku da se atmosfera još malo zagreje i on neprimećeno umakne. Nije navikao na mnogo ljudi oko sebe i mnogo bolje se osećao u divljini.

Na drugoj strani, Barimor je seo pored Doka.

– Mister Holideje, ovom naselju je ipak potreban šerif.

Džordžijanac ga ćutke odmeri.

– To smo večeras shvatili svi, mister.

Čarli Vajthed je zamišljeno buljio u jednu tačku pokušavajući da savlada bol. Šešir je sve dublje namicao na čelo krijući svoj ožiljak pod senkom oboda. Međutim, lepa kćerka vlasnika saluna neprestano ga je posmatrala. Možda je

baš zato instinktivno još više navlačio šešir.

– To ste kad tad morali naučiti – dobio je Dok Čarliju.

Barimor ih iznenađeno odmeri.

– Vas dvojica se poznajete?

– Površno – odvratio je Dok.

Vlasnik saluna se nagnu prema njemu.

– Zašto on uopšte ne govori?

Ovaj odmahnu rukom.

– O tome ćemo neki drugi put. Samo da znate da odlično čuje. I zove se Vajthed.

Horas Barimor klimnu glavom i okrete se prema mladiću.

– Mister Vajthede... Mi, a pogotovo Betsi i ja... mnogo dugujemo vama i Holideju. Da večeras nije bilo vašeg hrabrog postupka... Ali, pustimo sada to! Evo, biću kratak! Ako nemate drugog posla, voleo bih da ostanete ovde i budete naš šerif.

– Tebi govori, Čarli – prenuo je Vajtheda Džordžijančev glas. Sve dotle njemu se činilo da je van svakog razgovora i interesovanja. Sada je osetio tišinu oko sebe i poglede koji su ga ispitivački odmeravali.

Mahinalno je prineo ruku unakaženom obrazu. – To se može odstraniti – rekao je Holidej tiho. – Poznajem dobrog hirurga na Istoku.

Mladić brzo spusti ruku. Iako nije govorio, Dok mu je prosto čitao misli.

Osećao se veoma neugodno i nije znao šta će sa sobom, a čekao ga je još dug put. Kratko je uzdahnuo i položio ruke na kundak puške od koje se nije razdvajao ni za vreme obeda.

– Hoćete li? – insistirao je Barimor.

Džordžijanac je pripalio jednu od svojih dugih, finih cigara. Čarlija je trebalo nekako spasti muka, pomislio je.

– Ne verujem da će Čarli prihvatiti vašu ponudu, mister Barimor – dobio je posle kratke pauze.

– Ali zašto? – upita Betsi umesto oca.

– Neće bar za sada.

– O čemu se radi? – raspitivao se Barimor.

– On mora da završi jednu misiju, mister. Sve dok je ne bude priveo kraju, nema ništa od šerifovanja... – objasnio je Dok.

I otac i kćerka pogledali su Vajtheda koji je i dalje delovao nekako izgubljen. Grčevito je stezao kundak puške i gledao u jednu tačku.

Ipak, Barimorova ponuda nije zvučala kao šala. I to za njega!! Moglo je samo da mu imponuje. Ali, za njega su još uvek postojala samo lica Erika Konecija i Lejfa Vejlera!

Devojka je stajala veoma blizu i osećala da mladić krije u sebi neku veliku i ne tako davnu dramu. To lice sa brazgotinom, zar nije lepo ovakvo kakvo jeste?

– Znači, mora da ode? – ponovio je Barimor razočarano.

Dok je uhvatio nemiran Čarlijev pogled.

– Mora! – odgovorio je umesto njega.

Vlasnik „Crvene kraljice” je uzdahnuo i zamišljeno dodao:

– Neka zna da ćemo ga čekati. Voleo bih da se vrati.

– Hoćete li? – upitala je Betsi puna tihe nade.

Vajthed je ćutao. Nije umeo da pribe-
re uskovitlane misli i kaže bilo šta.

Betsi Barimor ga je gledala puna
iščekivanja i zanesenosti. Tako mogu
da gledaju samo žene koje se zaljube
na prvi pogled, zaključio je Holidej.

– Hoćete li? – ponovila je devojka, a
Čarli ju je prvi put pogledao pravim,
muškim pogledom. Stidljivo je oborila
oči, a on je okrenuo glavu.

– Hoće! – rekao je umesto njega Dok.
– A ja bih mogao još jedan brendi!

– Ja ću vam ga doneti! – odvratila
je devojka veselo i odlepršala prema
šanku praćena začuđenim očevim po-
gledom.

Stari je tek sada primetio prome-
nu na licu svoje kćerke i shvatio. Na
usnama mu je zatreperio jedva prime-
tan osmejak.

* * *

Spuštalo se večje, ali u salunu „Rojal
Fleš” u Kirniju bilo je još uvek tiho.

Uznemireni Erik Koneli uleteo je u
sobu i prenuo iz dremeža Vejlera i Doj-
la koji su se, obučeni i u čizmama, od-
marali na svojim ležajima.

– Šta je? – prenuo se Vejler, u trenu
shvativši da je Konelijevo lice bleđe
nego obično. – Zar si video duha?

– Još gore – procedio je ovaj. – Video
sam onog sa ožiljkom!

– Misliš na Vajtheda?

– Baš na njega, neka je proklet! Taj
nas neće ostaviti dok mu ne smestimo
kuglu među oči...

– Polako, drugar! Prvo posao, pa
onda sve ostalo...

– Ali šta ako nam nanjuši trag?
Vejler se zamisli.

– Ovde nas neće pronaći – rekao je
posle nekoliko trenutaka. – Nećemo
izlaziti iz sobe. A ujutru, kada svi budu
spavali dubokim snom, odjahaćemo
prema stanici.

Koneli se još uvek nervozno vrpeljio.

– Eh, šta ako i on ne bude spavao?
Možda će celu noć lutati i tražiti nas?

Vejler ga zabrinuto odmeri.

– Šta je sa tobom? Zar si počeo da se
plašiš?

Koneli se naroguši.

– Ja... ja samo hoću onaj novac! I ne
želim da me neko u tome spreči! Zato
je najbolje da ga odmah smaknemo!

– Pa gde je on sada? U salunu?

– Ne, još je ispred zgrade. Imam uti-
sak da nas oseća po mirisu.

Sada se i Dojl umešao.

– Taj Vajthed uopšte nije bezopasan
– rekao je ozbiljno. – Nedavno sam se
u Leksingtonu sukobio sa njim i Holi-
dejem.

– Holidejem? – prenuo se Vejler. –
Zar su njih dvojica zajedno?

– Tada su bili. Drugara je sredio
Vajthed, a mene je ranio taj prokleti
kockar.

– A zašto nam sada sve to pričaš? –
obrecnuo se Koneli.

– Zato što vas dvojicu odlično pozna-
je. Pucaće ako samo šušnete u njego-
voj blizini...

Vejler je prepoznao pakost u Dojlovom glasu, ali je oćutao komentar. Osetio je da lupež ima još nešto da kaže.

– Pretpostavimo da je tako – rekao je. – A sada reci šta ti je na umu. Nemoj da okolišiš.

Dojl se nakašlja.

– Pošto nam je Vajthed za petama, treba ga se rešiti. Mene neće prepoznati.

– Kako?

– U onoj gužvi izneli su me napolje, a da me nije čestito ni pogledao.

– Tako dakle... Znači, ti bi želeo da ga središ?

– Tako je.

– A šta tražiš za tu sitnicu?

– Duplo.

– Duplo? Kako duplo? Šta on to priča? – poskoćio je Koneli.

– Obećali ste mi pet hiljada, zar ne? Ako ubijem Vajtheda, tražim deset.

Vejler se zamisli. Njemu se ovaj uslov nije svideo, ali morao je da razmotri sve mogućnosti.

– U redu – rekao je najzad. – Pristajem!

– Pristaješ? – dreknuo je Koneli. – Ne misliš valjda...

– Mislim! – prekinuo ga ovaj ljutito.

– I prestani da poskakuješ kao zec.

Koneli je s mukom ućutao mada je u njemu sve ključalo. Onda je, kao da se nečega prisetio, počeo da se smejulji.

Vejler je još uvek ozbiljno razmišljao.

– Dobro, dogovorili smo se – rekao je posmatrajući Dojla. – A kako misliš to da izvedeš?

– Ne znam još, ali stvar će biti obavljena – odvratio je ovaj uzimajući opasač

sa naslona kreveta. – I ne nadajte se da se neću vratiti – dobacio je izlazeći.

Erik Koneli se lecnu. On se baš tome nadao, odnosno, to je iskreno priželjkivao. Pogledao je u Vejlera, ali na njegovom licu nije mogao da pročita baš ništa.

Kada je Dojl izašao, on priđe Vejleru.

– Znam da si pristao na deset hiljada samo da ga se otreseš – rekao je tiho.

– Lepo je što tako misliš – odvratio je Vejler.

– Ipak.... zar nije bilo bolje da sva trojica sredimo tog pasjeg sina? Bili bismo sigurniji.

– Možda. Ali, ako Vajthed ubije Dojla, imaćemo jednu brigu manje kada dođemo do novca. A ako se dogodi ovo drugo, sredićemo Dojla prvom zgodnom prilikom...

Koneli se zacerekao.

– Znao sam da si lukav kao prerijska lisica, drugar...

– Možda. Ali, za tebe baš nisam siguran – odbrusio mu je ovaj.

* * *

Da bi izašao napolje Entoni Dojl je izabrao duži, ali sugurniji put.

Umesto da siđe niz stepenice i prođe kroz salun, on je ušao u sobu u kojoj je glasno hrkao neki pijanac, otvorio prozor i spustio se na krov susedne zgrade. Bila je to neka stara kovačnica dotrajalih crepova, pa je morao da bude krajnje pažljiv kako ne bi propao kroz truo i naheren krov.

Kada se spustio na zemlju, sa olakšanjem je odahnuo.

Ulica je bila pusta, a pred salunom nije bilo nikoga.

Ipak, brzo se sklonio u tamu prve senke i tu ostao neko vreme. Pošto nije primetio ništa neobično odvažio se i krenuo prema salunu „Rojal fleš”.

Čim je zakoračio na trem čuo je zagor i galamu koja je dopirala iz prostorije. To nije bilo ništa neobično, jer je salun bio prava jazbina u kojoj je gotovo svako veče bilo neke gužve.

Lagano je ušao unutra i uputio se prema šanku. Pažljivo je osmotrio prostor oko sebe, ali nigde nije video Vajtheda. To je pojačalo njegov nemir. Ispod oka je osmotrio i stepenište, ali ništa. Da bi se pribrao naručio je viski.

– Hej, debeli! – viknuo je krčmara.

Ovaj ga, međutim, nije čuo pošto je razgovarao sa nekim lepo obučenim čovekom koji je stajao na kraju šanka. Dojl je instinktivno osetio da se ne radi o nekome iz Kirnija. Zato im se polako približio, hvatajući odlomke razgovora.

– Ima ih puno, razume se. Stalno dolaze i odlaze tako da ih stvarno ne mogu popamtiti – govorio je debeljuškasti čovek sa druge strane šanka.

– Ovi se lako zapamte – odvratio je nepoznati, gledajući vlasnika „Rojal fleša” pravo u oči.

Iako je bio obučen u obično odelo kakvo nose kauboiji kada praznikom silaze u grad, videlo se da nije u pitanju ni stočar ni farmer. Odmah je padalo u oči da je u pitanju snažan čovek, od-

merenih i staloženih pokreta i oštrog, pronicljivog oka.

Na sebi je imao svetloplavu košulju, kaput boje sasušene trave elegantnog kroja, crne pantalone i čizme sa kratkim sarama. U pojasu je nosio „kolt” dugačke cevi marke „balantajn”. Bila je to prava retkost u ovim krajevima; ako je neko nosio takav „kolt” retke marke i težak za rukovanje, značilo je da je pravi majstor.

Dojl je prišao još bliže i stao nepoznatom tik iza leđa.

Sada ih je sasvim dobro čuo.

– Ako vam pokažem njihove slike možda ćete se setiti – rekao je nepoznati i posegnuo rukom za unutrašnji džep kaputa.

Krčmar se preznojavao.

– Čujte – rekao je tiho – stvarno ne volim da budem potkazivač. Gledam svoja posla i živim od gostiju, bez obzira kakvi su. Ništa ih ne pitam niti mi se oni ispovedaju...

– Razumem ja vas – nastavio je ovaj mirno – ali ako ćutite, možete biti optuženi za saučesništvo. Razmislite...

– Pokažite mi isprave... – promućao je debeljko. – Ako zastupate interese železničke kompanije, moram to da vidim.

– Ako baš želite...

Dojl nije mogao da vidi šta je čovek pokazao krčmaru, ali sudeći po njegovom izrazu lica, stranac nije bacao reči u vetar.

– To je u redu, ali...

– Evo slika – rekao je čovek mirno. – Malo su starije, ali ne smeta, jer su prepoznatljive.

Dojl se podigao na prste i bacio pogled preko čovekovog ramena. Fotografije su bile malo požutele i dosta nejasne, ali mu i pored toga nije trebalo mnogo da na njima prepozna svoje nove prijatelje, Konelija i Vejlera. Trećeg nije poznavao. A sudeći prema krčmarevom licu, znao je da će debeljko prepoznati svoje noćasnje goste. Nije smeo da okleva.

– Poznajete ih? – upitao je čovek. – Vidim da ih se sećate...

– Pa mislim da ih znam. Oni su...

Dojl više nije čuo. U dva koraka našao se na stepeništu i grabio prema sobi.

Ako železnica šalje detektiva da traga za njima, onda je u pitanju krupna stvar. Doduše, Vejler mu je napomenuo da traže neki opljačkani novac, ali nije rekao sumu. Čim je pristao da njemu isplati deset hiljada dolara, u pitanju je bila velika lova. A možda i nisu planirali da ga plate, već smaknu čim im se ukaže povoljna prilika?

Samo, grdno će se prevariti ako se pokaže da su ga potcenili.

Upao je u sobu tako naglo da je Koneli skočio sa stolice i već napola izvukao revolver.

– Pakujte se! – povikao je sa vrata, ništa ne objašnjavajući.

Vejler se pridiže sa postelje.

– Zašto? Zar ti je Vajthed izmakao?

– Ne, njega dole nisam ni video...

Vejler prostreli Konelija pogledom.

– Ali, video sam ga! – odvratio ovaj pravdajući se. – Znam sigurno da je to on. Po bogu, ko bi zaboravio onaj ožiljak?

Dojl se nervozno osvrnuo.

– U čemu je onda stvar? – dobaci Vejler ljutito.

– Nemam vremena za objašnjavanje – obrecnuo se ovaj. – Ipak, treba da znate da je dole jedan železnički detektiv koji krčmaru pokazuje vaše njuške na fotografijama. Da li je to dovoljno?

– Izgleda da jeste – odvratio je Vejler ne pomerajući se.

Dvojica lupeža su ga napeto posmatrali.

– Zar ostajemo? – dobacio je Dojl.

– Nije li suviše rizično?

– Zašto? – odvrati bandit lagano ustajući. – Nas je trojica, a on je sam.

Koneli se isceri.

– U pravu je – dodao je zadovoljno.

– Biće jedan manje za petama.

– Naravno – podrugnuo se Dojl. – Biće jedan manje danas, ali dvadeset više sutra. Pa cela pokrajina će znati da je ovde ubijen detektiv železničke kompanije koji traga za pljačkašima! Zaista smešno! I vi bi stvarno da ostanete?

Vejler se dvoumio.

– Čekajte! – dobacio je žurno. – Mislim da ima još jedan način. Znate da moramo proveriti ono proketo bure na stanici. No, nećemo čekati jutro, već ćemo iz ovih stopa otići tamo.

– Dodavola, kako to misliš da izvedeš? – planuo je Dojl. – Pa njemu je krčmar rekao da ste ovde!

– Znam, ali dvojica će otići do bureta dok će jedan da napravi gužvu u salunu i tako nam da vremena....

Zavladalo je kratko ćutanje.

– Ko ostaje? – muklo je upitao Dojl predosećajući da misle na njega.

– Koneli! – iznenada je rekao Vejler.

Dojl je odahnuo, ali je zato bledunjaviji revolveraš zaprepašćeno pogledao svoga prijatelja.

– Šta? – povikao je. – Pa da kidnete s lovom, a mene da nose s čizmama napred! Ne, to nikako! Izvlaćićemo kocku!

Dojl je ponovo bacio pogled iza sebe. Da li mu se to učinilo ili je se graja dole stvarno stišala i prerasla u napeto iščekivanje?

Koraci...

– Zašto baš ja? – još uvek se nije dao Koneli.

– Jer si najbrži – odvratio je Vejler mirno. – Ali ako ti srce sišlo u pete, ostaću ja i ...

– Ili ja – dobacio je Dojl. – Mene ne traže, zar ne?

Vejler je klimnuo glavom i prvi izleteo iz sobe. Ništa ne govoreći, Koneli je požurio da ga stigne.

Umakli su u poslednjem trenutku.

Detektiv železničke kompanije Džefri Marner peo se stepeništem držeći ruku sasvim blizu drške „kolta”. Onda je ugledao otvorena vrata na sobi i zastao. Dole, ispod njega, mnoga lica su ga pratila sa radoznalošću i iščekivanjem. Izgleda da je u Kirniju revolveraški obračun bio omiljena zabava.

Snažni Džefri Marner je stao uza zid i izvadio oružje. Onda je munjevito skočio napred, stao na prag i uperio „kolt” u sobu. Tamo se, međutim, nalazio samo jedan čovek. I to nepoznat.

Za tili čas je proverio sve uglove, pogledao prozor i zaključio da je opet zakasnio. Ili su ptičice odmaglile ili ga je krčmar nasankao...

– Šta ti je, kauboju? – dočekao ga je prezriv Dojlov glas. – Da nisi izgubio neko govedo usput?

Marner vrati revolver u futrolu i procedi:

– Ne jedno nego dva. Sam si?

– A šta se to tebe tiče?

– Rečeno mi je da su ovde dve posebne ptičice. Možda su bile u kavezu i iznenada odlepršale. Šta kažeš?

Dojl je ćutao. Međutim, Marner je nastavio da pregleda svaki detalj u sobi.

U jednom trenutku pažnju mu je privukla pepeljara u kojoj je bilo previše opušaka.

– Mnogo pušiš, druškane – primetio je ironično.

– A ti mnogo njuškaš – uzvratio je Dojl.

– Možda. Samo, interesantni su ovi kreveti. Zar ti je jedan nedovoljan pa moraš da zauzmeš dva?

– Nemirno spavam – odvratio je lupež.

– Primiću to k znanju. Hm... znači da je krčmar slagao – promrmljao je.

– Zavisi šta ti je rekao.

– Da su u ovoj sobi još dvojica slična tebi.

– Potraži ih ako ne žuriš. Možda su pod krevetom?

Detektiv je zastao i oslušnuo. Čuo je kako su pred salunom zarzali konji, a posle toga jasan topot koji se brzo udaljio.

Sada mu je sve bilo jasno. Begunci su mu pobegli ispred nosa.

– Lagao si – dobacio je ogorčeno i posegao za pištoiljem.

Ali, Dojl je bio brži. Njegov „kolt” je već bio uperen u Marnera.

– Baci tu gvožđuriju na pod i ne diži galamu, njuškalo – zapretio je ustajući s kreveta.

– Znači, zajedno si sa njima? Trebalo je odmah da shvatim. Ali nećeš dugo bežati.

– Nećeš ni ti pričati – zarežao je razbojnik. – Okreni se!

– Lupežima ne okrećem leđa – odvra ti Marner hladno.

Dojl je grčevito razmišljao. Detektiva je trebalo tako onesposobiti da ne diže buku bar nekoliko časova, a to je mogao samo ako bude brz i nečujan. Slično je mislio i Marner znajući da bi pucnji uzbunili ceo grad i banditu otežali bekstvo.

Za to vreme razbojnik je nogom dohvatio Marnerov revolver i šutnuo ga prema njemu.

– Podigni ga! – naredio je odlučno.

Detektiv ga je zamišljeno odmeravao pokušavajući da shvati šta lupež smjera. Naravno, znao je da ne sme da posegne za oružjem sve dok ga njegov protivnik drži u ruci.

Dojl je, međutim, vratio svoj „kolt” u futrolu i tako mu dao do znanja da želi pošten obračun.

– Potegni! – povikao je.

– Neću! – odvratio je Marner odmahujući glavom. – Ja tražim dvojicu pljačkaša i nemam nameru da bez razloga stradam pre nego što ih uhvatim. Zato

ti pružam šansu! Beži iz grada, a ja ću zaboraviti da sam te video...

– To ne pali kod mene!

– Kako hoćeš! Reci mi kuda su krenuli i ostalo prepusti meni. Ako su ti nešto obećali, znaj da ćeš prvo dobiti metak pa te ono posle neće ni interesovati.

– Ja na tako nešto računam – složi se Dojl. – Ali, nikad se ne zna ko će prvi pod zemlju.

– Ja sigurno neću – dobaci detektiv osmehnuvši se.

– Mnogo si siguran u to, policajče.

– I jesam – složi se Marner – pošto te neko iza leđa drži u šaci.

Dojl se nervozno nakašljao.

– Uzalud se naprežeš da me nasamaríš. Ako nemaš neki bolji trik, onda počni sa molitvom. Žurim!

Detektiv je mudro ćutao.

S druge strane, razbojnika je obuzela nervoza, jer mu se činilo da je iza leđa osetio šum. Zar je naseo? Nemoguće da to nije trik!

Onda se setio Konelijeve tvrdnje da je pred salunom video Vajtheda i sav se naježio. Da li je on? Nije moguće da se prišunjao...

Ne mogavši da izdrži neizvesnost, okrenuo se oko sebe kao na opruzi i zategao obarač...

Ali, na vratima nije bilo nikoga!

Naseo je! Ipak ga je detektiv nasamario!

Nebesa! Sve je sada zabrljao svojim glupim pričanjem, izgubio je u vremenu, izgubio je bitku. Jer, dok se okrećao prema vratima spreman da puca u

Vajtheda, i dok nije shvatio da je prevaren....

Za to vreme Marner se dokopao svojega „kolta” i opalio još sa poda.

Dojl je osetio kako mu vrelo olovo pali utrobu. Ruka koja je držala oružje odjednom je postala toliko teška da nije mogao da je pokrene. Samo ga je mržnja naterala da skupi nadljudsku snagu i pritisne oroz. Ali, zrno se zabilo nedaleko od njega i samo podiglo prašinu sa dronjave krpice.

Onda se Entoni Dojl srušio na pod kao klada s poslednjom mišlju na silne dolare koji nikada neće biti njegovi...

Detektiv Džefri Marner nije imao nameru da ga ubije, ali položaj iz kojeg je pucao i nekontrolisani Dojlov pokret učinili su da metak bude smrtonosan. Nije mu bilo drago što se to desilo, jer je bio ubeđen da će od Dojla saznati sve što ga zanima.

Ovako su mu pljačkaši pobjegli za dlaku. Verovatno nisu daleko odmakli, ali noć je bila na njihovoj strani...

Krčmar je prvi dotrčao gore. S praga je ugledao čoveka na podu i prekrstio se. Onda je pogledao svuda po sobi kao da traži još nekoga.

– A gde su...

– Ona dvojica? – dopunio ga je Marner. – Odmaglili su koji minut pre no što sam stigao.

– Ali, kako? Nisu prošli kroz salun!

– Svakako! To su prevejani lupeži i sigurno nisu prvi put skočili kroz prozor. Je li ovaj došao sa njima? – upitao je pokazujući na nepomičnog Dojla.

– Jeste. Uzeli su jednu sobu, mister. Ne znam šta su radili pošto ih više nisam video. Nisu došli čak ni po viski! Da li su opasni?

– Sada nisu – odvratio je Marner i izašao u hodnik.

* * *

Sutradan ujutro Holidej je ugledao gomilu građana Kirnija koja se okupila na železničkoj stanici. Pogledao je o čemu se radi i uzdahnuo: bure sa vodom bilo je otrgnuto sa drvenih stubova i bačeno na zemlju, potpuno isto kao i u Nort Plejtu.

To više nije bila slučajnost, zaključio je. Izvadio je svoj džepni sat i pogledao: tek je prošlo devet. Dan je bio vedar, bez ijednog oblaka.

Nije želeo da se zadržava. Zaobišao je gomilu lakim kasom i napravio krug prema jugoistoku. Uskoro je bio samo crna tačka na horizontu.

* * *

Dok je više instinktivno bacio pogled prema velikom buretu sa vodom na železničkoj stanici u Hejstingsu.

Ovde je sve stajalo na svom mestu. Na osnovu onoga što je znao, naslutio je da će se misterija sa buretom nastaviti baš ovde i to uskoro.

Sa druge strane, gradu se približavao Džefri Marner, detektiv železničke kompanije. On je pratio trag odbeglih pljačkaša sve do železničke pruge i tu ga je izgubio. U stvari, našao je njihove

konje, ali bez jahača. Bila je to zagonetka pred kojom je ostao nemoćan.

Nešto kasnije, u odeljenju za izdavanje karata našao je onesvešćenog blagajnika. Njega su bez upozorenja napala dvojica neznanaca kada im je skrenuo pažnju da ne diraju dresinu na sporednom koloseku.

Dva puta su ga dobro „odalamili” i odvukli pod drveno stepenište, a sami se odvezli dresinom, kao pomahnitali mašuci velikim ručicama za pokretanje. To je bio, ako ne brži, onda svakako manje sumnjivi put do Hejstingsa.

Sudbina je htela da tog prepodneva Dok Holidej uđe u salun „Blistavo jutro”. Zastao je pored šanka samo toliko da poruči brendi i pogledom odmeri najbezbedniji sto u dnu saluna. Zatim se, ne hajući za radoznale poglede, uputio na odabrano mesto i seo leđima okrenut uglu. Lagano je otvorio svoju zlatnu tabakeru, izvadio cigaru i pošto ju je znalački omirisao, sa uživanjem je zapalio. Ubrzo mu se iznad glave stvorio gust oblak dima koji je menjao oblike i otplovio prema tavanici. Posle prvih radoznalih pogleda gosti saluna su se se vratili svom piću i razgovoru.

Za to vreme Dok je iz unutrašnjeg džepa kaputa izvadio špil karata i počeo da ih ređa po stolu. Igrom slučaja, u obližnjem separeu upravo je završena partija između dvojice prilično neiskusnih kockara, jednog lokalnog majstora i Pitera Svifta, sina bogatog bankara i trgovca. Za razliku od svoga oca, vrednog biznismena i izuzetno ozbiljnog čoveka, Piter je imao jednu „pogubnu” strast,

kocku. Uvek je bio gladan uzbuđenja koje donosi podela karata, izvlačenje novih i njihovo ređanje po zelenoj čoji.

Izašavši iz separea, Piter Svift je bacio pogled po salunu. Iako je već prošla ponoć, još uvek je bilo dosta gostiju. No, mladi Svift je tražio samo kockarske stolove: zastao je kada je ugledao Holideja, dok su mu se oči opasno suzile.

– Želite li možda sobu da se odmorite? – trgao ga je krčmarev glas.

– Da, hoću sobu, ali...

– Još nešto, mister?

Svift je namerno glasno nastavio:

– Poznajete li nekoga ko važi za dobrog igrača pokera? Ali pravog igrača, a ne sitnog pacera!

– Igrača pokera? – iznenadio se krčmar. – Pa... vi ih sve znate i možete sami da prosudite. A što se tiče gostiju, ne znam. Možda onaj džentlmen u uglu nešto zna. Vidim da se zabavlja kartama!

– To vidim i sam! – odvratio je ovaj i nastavio još glasnije kako bi ga Dok mogao čuti. – Ali vidim i još nešto što drugi možda ne znaju. Ako me oči i sećanje ne varaju, tamo sedi najpoznatija osoba na Divljem zapadu i ne bio ja Piter Svift ako to odmah ne proverim!

Rekavši to, uputio se ka Dokovom stolu.

Naravno, Džordžijanac se nije ni pomerio, ali je ispod spuštenih kapaka osmotrio razmetljivca. Verovatno je bio u pitanju neko ko ga je odnekud poznavao, ali Dok jednostavno nije mogao da se seti. Jer, iza njega je ostalo suviše gradova, a isto toliko saluna i raznih

kockarnica.... I ko bi sve mogao da zapamti? Iako nije mogao da se seti lica, znao je da iz tog čoveka vreba podmukla opasnost.

Swift je išao prema njemu dok su mu oči svetlele nekim divljim sjajem. Bila je to šansa o kojoj je sanjao, prilika koja je mogla da ga proslavi. Naravno, iskoristiće ono što mu se pruža. Biće to poker za pamćenje. Jeste da nema publike, ali ljudi će se skupiti čim se proširi vest o tome.

Pošto Dok nije dizao pogled, Swift se nakašlja.

– Holideje! – pozvao ga je glasno da svi čuju i da se trgnu. Znao je da će pominjanje Dokovog imena probuditi znatiželju kod svih prisutnih.

Tako je i bilo.

Pošto se Holidej nije odazvao, Swift mu priđe još bliže.

Osetio je kako ga svi posmatraju.

Tišina u „Blistavom jutru” mogla se opipati rukom.

– Ja sam spreman, Holideje! – obratio mu se.

Ne prekidajući ređanje karata, ovaj je upitao. – Spreman za šta?

– Za poker! Još u Linkolnu sam obećao sebi da ću jednoga dana igrati protiv vas i da ću vas tući. Taj dan je izgleda došao.

– Zaista? Ne sećam se da sam vas ikada video. U Linkolnu, rekoste! Kada je to bilo?

Pronicljivi Swift je osetio da se Holidej pretvara i to ga je još više razdražilo.

– Sećate se vi toga dobro! I ne pokušavajte da izbegnete igru! To nije fer!

– Nisam vas pozvao da igrate – odvratio je Dok još uvek ga ne udostojivši pogledom. – Ali neću vas ni izbegavati.

Swift se iskezi.

– Ali pre nego što počnemo moram reći da ste plašljivi kojot, bedna kukavica koja može da igra poker sa raznim pacerima, ali ne sa majstorom kakav je Piter Swift!

Bila je to uvreda koju bi malo ko otrpeo.

Zato je nadobudni mladić očekivao eksploziju gneva i sav se skupio za skok. Ruka mu je bila pored futrole, a užarenim očima vrebao je svaki Holidejev pokret.

No, ništa se nije dogodilo. Dok je mirno složio karte i stavio ih pred sebe.

Tek tada ga je pogledao.

Od toga pogleda bankarev sin je i mimo volje pretrnuo. Sve što je pre toga zamišljao nestalo je kao odneto vetrom. Odjednom se osetio strahovito bedno i duboko u sebi se uplašio da nema šansi. Nikakvih.

Holidej je čekao.

– Rekoste kukavica i plašljivi kojot! Pa dobro, imate priliku da se uverite da li je tako. Podelite!

To je bio početak kraja razmetljivog bogataša i nadobudnog kockara, inače bankarovog sina.

Velika kazaljka na satu iznad šanka kucala je kao da opominje.

* * *

Četiri sata kasnije Swift je ustao sa stolice potpuno ukočen, smrznutog po-

gleda. Više nije imao ni centa u džepu. Ništa, osim priznanica koje je Holidej odbio da primi.

Preko puta njega nalazila se velika gomila dolara koja je gotovo sakrivala Holidejevo lice. Taj prizor je Svifta dovodio do ludila.

Kada se završio i poslednji krug, ljudi oko njih su odahnuli. Holidej je nadmoćno dobio igru. Nije popustio ni za tren, niti dopustio Sviftu da se pribere. Tokom cele igre, bankarev sin je gubio partiju za partijom i ništa mu nije polazilo za rukom. Ponekad ni karta više koju je Holidej opazio, ali se pravio nevešt.

Kada se njegov protivnik podigao, Dok je odbijajući dim polako složio novčanice u dva svežnja. Usput je motrio na Sviftove ruke, jer ništa nije prepuštao slučaju. Poznavao je takve tipove i slutio je da ovaj razmaženi naduvenko nešto sprema. To su osetili i ljudi oko njih i, kao po komandi, pažljivo odstupili nekoliko koraka.

– Holideje! – obratio mu se Svift prekidajući tišinu – Čekam te napolju! I da znaš da ću te ubiti kao psa!

Džordžijanac je na to samo okrenuo glavu i doviknuo krčmaru:

– Jedan brendi, molim!

Ovaj je prosto doleteo sa poslužavnikom i Dok je mirno ispio piće. Onda se okrenuo ka prisutnima.

– Ako je neko raspoložen za poker, neka me sačeka. Odmah se vraćam – dodao je i mirno izašao napolje.

Gomila je nagnula za njim, ali uglavnom do prozora i vrata. Samo su se najhrabriji usudili da izađu na trem.

Ulica je bila skoro bez senki pošto se sunce nalazilo u zenitu.

Svift je već čekao na suprotnoj strani, raskopčan, raširenih nogu. Na umu mu je bila samo jedna misao, a to je Holidejeva smrt. Bio je ubeđen da ga samo to može vratiti u život. Pošto su ga karte izdale, ostao mu je još samo revolver.

Ugledavši ga, Džordžijanac krenu prema njemu opuštenih ruku. Peš dugog crnog kaputa pokrivaio mu je drške „koltova”.

– Holideje, ja sam spreman! – viknuo je Svift iznervirano.

Dok se nije obazirao na to. I dalje je koračao kao da je pošao u laku večernju šetnju nekim bostonskim bulevarom.

Svift nije mogao da podnese to mirno, ravnomerno koračanje. Rečima nije mogao da zaustavi čoveka koji mu se približavao neumitno poput smrti.

Ne mogavši više da čeka, munjevito je potegao i opalio.

Jak trzaj poneo mu je ruku. U prvom trenutku mislio je da je to trzaj njegovog sopstvenog pištolja. Ali, strahovito se prevario. Bio je to udar kuršuma iz Dokovog oružja koji mu je izbio revolver iz ruke. Džordžijanac mu je i dalje prilazio pucajući u hod. Niklovana cev njegovog „kolta” bleštala je na suncu poput isukanog uglačanog noža nekog indijanskog ratnika.

Iako je Svift pao, Holidej nije prestao da korača. Obrnuo je oružje oko prsta i vratio ga u futrolu.

Što se Pitera Svifta tiče, on je bio pogođen na četiri mesta, ali nijedna rana

nije bila smrtonosna. Holidej je to učinio planski, sa namerom da se osveti za uvredu i da održi hvalisavcu lekciju koju će pamtiti ceo svoj život.

No, Swift nije završio svoje. Previjajući se po zemlji okrenuo je Doku leđa, a onda krišom zavukao ruku ispod kaputa pokušavajući da uzvuče skriveni revolver.

Ali, Džordžijanac ga je spazio krajičkom oka: hitro je odskočio u stranu i potegao svoj „linkoln”.

Zrno iz Swiftovog „deringera” udarilo je u limenu firmu „Blistavog jutra” i glasno zazvečalo. A onda se sve utišalo...

Što se tiče Swifta, on je samo glasno uzdahnuo, a potom pao zarivši lice u prašinu.

* * *

Ljudi su bili fascinirani onim što su videli. Odavno se u gradu nije desio takav obračun i odavno, po mišljenju svih, on nije imao pravedniji ishod nego sada.

Čuveni kockar, revolveraš i nenadmašni strelac Divljeg zapada još jednom je odmerio leš protivnika i mirno pošao – u legendu!

Kasno popodne u Hejstings su stigli Lejf Vejler i Erik Koneli. Bili su ljuti zbog neuspešnog traganja, umorni, gladni i žedni. Čim je ugledao salun „Blistavo jutro”, Koneli je obliznuo jezikom sasušene usne. I Vejler se obradovao ugledavši natpis, jedva čekajući da spere prašinu koja ga je gušila.

Samo su se pogledali, dublje navukli šešire na čelo i žurnim korakom ušli unutra. Odmah su pogledima pretražili prostoriju i odahnuli, jer nisu videli ni jedno poznato lice. Prokrčili su put do šanka gde je krčmar posluživao mnogobrojne mušterije probijajući se kroz dim i glasne goste.

Vejler je energično odgurnuo nekog dugonju i presekao ga pogledom kada je ovaj hteo da protestuje. Nekoliko barskih dama veselo se kikotalo šalama svojih pratilaca, a žagor je bio sve glasniji.

Koneli je halapljivo odmerio flaše viskija na policama.

– Donesi jednu ovamo! – doviknuo je.

– Može meni jedna voda? – dobacio je stari Tomi Barkin, lokalni pijanac koji je stalno „visio” na šanku i tražio od pridošlica da mu plate koje piće.

Krčmar odmahnu rukom.

– Ne obraćajte pažnju na Tomija – rekao je. – Od sinoć je okačen o šank i...

– Gubi se! – povikao je Koneli razdraženo. U istom trenutku Vejler ga ljutio munu u rebra, jer nije želeo da bilo čime privuku pažnju.

– Polako – rekao je. – Nalićemo mu jednu.

Barkin se zadovoljno nasmeši.

– Živeli! – rekao je zadovoljno. – Tomi Barkin zvani „bure za vodu” vam to neće zaboraviti! – dodao je i iskapio čašicu do dna.

– Sada je vreme da se ispavaš, Tomi – dobaci mu krčmar. – Idi i odmori se, prijatelju. Tvoja jazbina na železničkoj stanici te čeka.

Stari se zaljulja i klimnu glavom.

– Možda si u pravu, Henk. Dakle, vreme je da krenem...

– Samo idi! – dobaci krčmar nastavljajući da služi ostale goste.

Koneli je zgrabio bocu i povukao Vejlera za ruku.

– Hajde ovamo. Video sam slobodan sto!

Uskoro su sedeli sami, a Koneli je i dalje bio tmuran i nezadovoljan. Čak mu ni piće nije prijalo.

– Prokleta burad! – zaškrgutao je zubima. – Stvarno nemam nameru da skidam buriće duž cele pruge! Ako pare nisu ni ovde, onda neka me obese što sam poverovao u reči one proklete bitange...

Vejler je ćutao, pogleda prikovanog za vrata kroz koja je malopre izašao pijani Tomi Barkin.

– Šta je sa tobom? Zar si onemeo? – progundao je Koneli.

Vejler ga pogleda.

– Znaš, nešto mi je palo na pamet...

– Zar? – isceri se njegov partner. – A mogu li znati šta?

– Pa... da li si čuo kako ga zovu?

Koneli ga zabezeknuto pogleda.

– Zovu koga?

– Pa tog matorog pijanca!

– Da, nešto kao voda. Oh, bure za vodu!

– Baš tako. Jesi li shvatio?

Koneli se zabrinuo da Vejler nije poremetio pameću.

– Šta treba da shvatim?

Vejler se nagnu još bliže.

– Oh, bože! Uvek sve moram da ti objašnjavam! Zar se ne sećaš posled-

njih Vajthedovih reči? Rekao je železnička stanica, bure za vodu... Da li sam u pravu?

– Jesi, samo...Valjda ne misliš...?

– Mislim! – likujući se ispravio Vejler.

– To treba proveriti! Mi tražimo buriće na stanicama, a novac je možda ostavljen kod starog! Moguće, zar ne?

– Ne znam! Ponesi tu bocu i hajdemo! Pijan je, stići ćemo ga.

* * *

Tomi Barkin je koračao saplićući se i pevšeći neku pesmu. Put do svoje krovinjare znao je napamet. Nekada je radio na železnici, ali je zbog pića izbačen sa posla, pa se bavio prosjačenjem i preko leta obavljao sitne poljske radove na okolnim rančevima. Nastanio se na železničkoj stanici kako bi mogao da sluša vozove i podseća se na mlade i srećne dane.

Dvojica bandita su ga brzo stigli, uhvatili ga ispod ruku i gotovo ga pneli ulicom.

– Hej, šta je ovo momci? – upitao je stari. – Ne brinite, ja mogu da idem! Ne morate me nositi!

Vejler mu je podneo bocu viskija pod nos i starčevo raspoloženje se odmah promenilo.

– Gle! – rekao je. – Da li nešto proslavljamo?

– Baš tako – odvratio je ovaj, stalno ga povlačeći u senku. – Odvešćemo te kući i napićemo se da će sve pucati!

– Baš lepo! Samo ne znam šta proslavljamo. I u čije zdravlje?

– Samo ti popij, stari – dodade Vejler prinoseći mu flašu ustima. – I požurimo!

– U redu. Kuća nije daleko.

Ono što je stari nazvao kućom bila je šupa na padini obrasloj korovom, nedaleko od staničnih zgrada. Tek što su ušli unutra starac je prineo bocu usnama, ali mu je Vejler grubo istrgnuo iz ruku.

– Oh, šta je sada to? – zbunio se. – A ja sam baš mislio da...

Koneli ga uhvati za revere i dobro protreše.

– Poznaješ li Vajtheda, stari? Odgovori odmah pošto nemamo vremena za čekanje!

Barkinu je trebalo dugo vremena da se povрати i shvati šta ga pitaju.

– Vajtheda? – ponovio je ime pokušavajući da se priseti. – Ah, Vajtheda... Mislite na Stiva? Fini momak! Kako da ga ne znam!

– Otkuda ga poznaješ? – dobaci Vejler nestrpljivo. – Pričaj!

– Dao mi je puno novca... – promrlja stari. – Pet noći nisam izlazio iz „Blistavog jutra"! Fini momak. Nikada u životu nisam imao toliko. Oni u salunu nisu verovali da ću imati da platim, ali ja sam ih iznenadio. Popio sam toliko viskija da mi se sve smutilo... Ali, Stiva poznajem...Fini momak...

– Zbog čega ti je dao novac? – ponovo ga je prekinuo Vejler.

– Zbog sanduka i oca... Da, zbog njih!

Vejler i Koneli se zgledaše. Zar je stari skrenuo?

– Šta to pričaš, matora ludo? – viknuo je na njega Koneli. – Kakav sanduk, kakav otac? O čemu se radi?

– O sanduku. Dovezao mi je mrtvački sanduk sa telom svoga oca. Dao mi je novac da ga pričuvam dok ne dođe da ga odnese. Ja sam na sve pristao, jer poštujem mrtve...

– Prokletstvo! – iskezi se Koneli. – I gde je sada taj sanduk? Govori!

– Sanduk? Ah, da... Stiv nije došao i ja sam mu sahranio oca.

– Sahranio? A gde?

– Tu negde... Stavio sam neki kamen... da se zna. Otac je otac, a ja mrtve poštujem...

Vejler besno odgurnu starog i on se jeknuvši sruši.

– Da ga ucmekam? – predložio je Koneli.

– Slušaj, što ga ne bi obesio za crkveno zvono pa da se svi okupe i gledaju nas kako kopamo?! – dobaci Vejler sa omalovažavanjem.

Koneli je uvređeno ćutao dok je Tomi Barkin puzio po podu prema flaši viskija. Onda ga revolveraš lupi drškom „kolta" po glavi. Stari klonu, a prsti mu se zgrčiše skoro dodirujući bocu.

* * *

Običan beli kamen ležao je na buse-nu nedavno iskopane zemlje, na blagoj padini iznad Barkinove straćare. Vejler je među starčevim stvarima pronašao neki zardžali vojnički ašov i uzeo ga. To nije bilo mnogo, ali je bilo bar nešto.

Ćutke su prionuli na posao kopajući na smenu i stalno iščekujući da će alatka najzad udariti o drvo.

– Tu je! – skoro je vrisnuo Koneli osetivši čvrst predmet pod rukom.

Oba bandita navališe. Vejler je bio toliko nestrpljiv da je vadio zemlju rukama. Uskoro su pred sobom ugledali običan drveni sanduk sa jednostavnom šarom na ivicama. Koneli je o pantalone obrisao svoje oznojene dlanove, a onda se mašio za nož. Zamahnuo je kratko i snažno. Sečivo se zarilo u ivicu poklopca, ali nije mogao da otvori uz prve. Pomogao mu je Vejler snažno lupivši čizmom i poklopac je sleteo.

Nekoliko trenutaka obojica su zurili u tri para bisaga uredno poređanih u unutrašnjost sanduka. Koneli je brzo otvorio jedne...

– Tu su! – ciknuo je od radosti uzimajući nekoliko novčanica iz uredno složenog svežnja.

– Hajde, hajde... – požurivao ga je Vejler. – I sam znaš da moramo da se gubimo odavde. Odmah ćemo uzeti novac i krenuti.

– A kuda?

– Što dalje odavde. Pravac granica...

– Nikuda vi nećete! – dopro je iza njih neki muški glas.

Banditi se zgledaše.

Bili su zaprepašćeni, preneraženi, zbunjeni. Poznati zvuk repetiranja puške dao im je do znanja da je iza njih čovek koga su po svaku cenu želeli da izbegnu: Čarli Vajthed!

– Ruke dalje od love! – naredio je glas. – I od oružja!

Vejler se prvi ispravio i okrenuo. Zatim je i Koneli sledio njegov primer.

Visoki jahač stajao je nedaleko od njih, nepomičan, obavijen polumrakom. Onda su shvatili da su se prevarili, to nije bio Vajthed već neko drugi.

Bio im je sasvim nepoznat: visok, snažan, čvrsto je držao pušku uperenu u njih.

– Ko si sada pa ti, druškane? – zapitao je Koneli.

– Džefri Marner, detektiv železničke kompanije, amigo! A vi ste Erik Koneli i Lejf Vejler, pljačkaši železničke kompanije broj...

– Briga me za broj! – odbrusio je Koneli. – Ne misliš valjda da ću ti sve ovo predati u ruke sa najlepšim željama?

– Baš to mislim – odvratio je Marner. – Lepa svota za udoban život negde u Meksiku...

– Da, ali za nas!

– Ne, nego za mene – podsmehnuo im se detektiv. – Jurim vas preko cele Nebraske za neku bednu platu. Ovo je prava šansa da se obogatim! Zar to nije lepo? Vi ste našli lov, a ja sam našao vas. I to je cela priča...

Koneli se okrete prema Vejleru.

– Šta ovaj hoće da kaže?

– Vrlo prosto, prijatelju. On je detektiv koji je rešio da bude pljačkaš. Sada namerava da nam uzme novac i ode da živi u Meksiku. Eto, to je sve.

– Zar? Ni detektivi nisu kao nekada...

– Mogli bi da se nagodimo – predložio je Vejler. – Ionako ima dosta za svu trojicu.

– Ja hoću sve – odbrusio je Marner. – Imate li nešto protiv?

– Imamo! – dobaci besno Koneli. – Od mene ćeš uzeti lov samo ako me prvo ubiješ!

– To i hoću! – nasmejao se Marner.

* * *

Iako nisu ostavili vidljive tragove, Čarli Vajthed im je prosto osećao miris. Gonjen nekim nedokučivim instinktom, stalno im je bio na tragu, naoružan strpljenjem i mržnjom. I u Hejstingsu je natrapao na njihova zločinačka lica i čekao povoljan trenutak za obračun.

Zatekao ih je u „Blistavom jutru”. No, pošto je mislio da će tu ostati duže, propustio je da vidi kako odlaze sa starim Barkinom.

Sada je jahao ulicama sa šeširom duboko natučenim na čelo i osmatrao. Ne, nisu mogli otići daleko. Znao je da nisu u salunu, jer zašto bi ostavili jedan i otišli u drugi? Negde su u blizini. Šta ako iznajmljuju konje?

Prošao je kroz uzane i bučne uličice i uputio se ka železničkoj stanici.

Onda je video kako mu u susret dolazi jedan jahač.

Nastavio je bez suvišnih pokreta, mada je zgrčio prst na obaraču. Međutim, jahač mu je prilazio ležerno, kao da namerno hoće da se sretnu.

Bio je to čovek koji se u sedlu držao pravo kao sveća tako da mu se u trenu

učinilo da je u potpunosti srastao sa konjem.

Trenutak kasnije, Čarli Vajthed je zategao uzde. Prepoznao je Doka Holideja.

Džordžijanac je dojahao do mladića gledajući ga pravo u oči.

– Još ih tražiš? – upitao je.

On klimnu glavom, a Dok pokaza prema stanici.

– Otišli su tamo sa nekim starcem...

– kazao je, zatim lagano okrenuo Miga i stao uporedo sa njim.

– Hoćemo li? – kratko je upitao.

Čarli je zatresao vođice svom konju, a zatim su obojica krenuli u susret šinama čiji se odblesak presijavao na mesečini.

Tek što su prešli deo puta začuli su se pucnji: nekoliko hitaca iz puške u blizini...

Kao po dogovoru, Vajthed i Holidej su se odmakli jedan od drugoga i to baš u trenutku kada se među njima, kao izronio iz zemlje, pojavio jahač.

Ždrebac pod njim jedva se kretao natovaren bisagama. Holidej je to odmah primetio. Što se Čarlija tiče, on je napeto iščekivao.

Džefri Marner je u prvi mah pomislio da su pitanju Konelijevi i Vejlerovi pomagači. Obuzet panikom i opasnošću da ga neko ne omete u bekstvu sa plenom, potegao je svoj „balantajn” bez reči upozorenja.

Vajthed je opazio njegov sumnjivi pokret, ali je reagovao suviše kasno. Marnerov „kolt” duge cevi je zagrmeo i zrno se zarilo u rame, negde sa leve

strane. Bol je bio tako jak da je mladić ispustio pušku i legao na konja.

Onda je na scenu stupio Holidej.

Pucao je malo izdignut u sedlu, a naranđasti plamićci osvetlili su tamu i stotruko odjeknuli u Vajthedovim slepoočnicama.

Detektiv železničke kompanije bio je izbačen iz sedla kao gromom pogođen. Zaplašeni konj oslobođen tereta pokušao je da odgalopira, ali ga je Džordžijanac uhvatio za uzde.

Utom se pridigao i Čarli Vajthed.

– Da li je opasno, mladiću? – upitao je Dok.

Čarli je ćutke odmahnuo glavom.

– U redu. Samo da vidim koja je ovo budala što je bez razloga pucala na nas? – zapitao se poluglasno prilazeći detektivu koji se previjao na zemlji pogođen u bedro i podlakticu.

– Ja... ja sam... železnički detektiv – prozborio je Džefri Marner. – Uhvatio sam pljačkaše voza koji su pucali na mene i... morao sam da ih ubijem. A onda ste me vi prepali... Mislio sam da ste njihovi i eto...

– Videćemo – odvratio je Džordžijanac, a zatim podigao Marnera i posadio ga na sedlo. Iako se jedva držao, detektiv je sve osmatrao ispod oka, tražeći povoljan trenutak.

Sva trojica su sišli niz padinu, tačno prema Barkinovoj udžerici.

Vajthed je prvi sjahao i prišao telima na zemlji.

Holidej ga je sledio.

Obojica su mogli da se uvere da su Lejf Vejler i Erik Koneli mrtvi.

Nagnut nad ubicom svoje žene, Čarli Vajthed je pokušao da definiše svoja osećanja. No, to mu nije pošlo za rukom. Gledao je ta nepomična tela i nije znao šta da misli. Sada ih više nije ni mrzeo. Njihov put se završio na toj pustojoj padini. Sudbina je htela da dobiju ono što su zaslužili.

Holidej se okrenuo prema Marneru.

– Iz njihovih „koltova” nije pucano, mister. Dakle, to je pravo ubistvo. Namerno, možda? Hoćete li mi reći šta ima u tim bisagama?

– Novac... – začuo se iza njihovih leđa nečiji glas.

Svi su se iznenađeno okrenuli i ugleдали starog Barkina kako se izvlači iz gustiša.

– Kakav novac, stari? – upitao je Holidej.

– Koliko sam shvatio, neka pljačka... Ovaj ih je pobio, jer je hteo da uzme sve za sebe i pobegne u Meksiko. Ah, duga je to priča. Ako je tu negde boca viskija mogao bih da...

Savladavši bolove koji su ga mučili, Džefri Marner snažno mamuznu konja. Životinja se uznemireno podigla na zadnje noge, ali se ipak smirila i krenula u galop.

Holidej je izvadio „kolt” i opalio hitac sa kuka. Onda ga je, isto tako munjevit, ponovo vratio u futrolu.

Barkin ga je posmatrao otvorenih usta.

Što se Marnera tiče, on je sleteo sa konja i ostao da leži na zemlji bez pokreta.

– Kakav pogodak, mister! – povika stari oduševljeno. – Takav hitac može da uputi samo jedan čovek na Zapadu, a to je Dok Holidej! Zar ste ga ubili sa ove razdaljine i to u trku?

– Nisam ga ubio – odvrati Dok mirno. – Samo sam ga ranio, stari. Pametnjaković nam je potreban za sud, a ne za grobara.

– Samo ranili? Ali...

Čarli Vajthed je za to vreme ustao i oborene glave prišao svom konju.

– Kuda ćeš, Čarli? – upita ga Dok brižno.

Mladić sa ožiljkom ravnodušno slegnu ramenima.

– Znam jedan dobar put za tebe – nastavi Holidej ozbiljno. – To je put za Elm Krik, prijatelju.

Da, Elm Krik i Betsi Barimor!

Pomislivši na devojk, Čarli mahinalno pođe rukom ka ožiljku. To je bio razlog zbog kog je bežao od ljudi.

– Ona te voli, mladiću – dobacio je Dok.

On samo odmahnu glavom. To je bilo poslednje u šta bi poverovao. On je samo običan čovek sa ožiljkom...

Međutim, Holidej nije želeo da odstane.

– Betsi! – pozvao je Horas Barimor svoju kćerku dok je sedeo pored prozora i posmatrao suncem okupanu ulicu Elm Krika. – Imaćemo goste!

– Čarli! – povikala je devojk i, bacivši pletivo sa krila, potrčala prema prozoru.

Otac je iznenađeno odmeri.

– Nebesa! Otkud znaš, devojk?

– Osećam, tata! Osećam! – doviknula je i kao bez daha istrčala napolje.

Ugledavši jahače, radosno je pljesnula rukama i nastavila da trči ne obraćajući pažnju na dugu haljinu koja se vijorila na vetru.

Dok im se devojk približavala, Čarli ju je zabezeknuto posmatrao ne mogavši da veruje sopstvenim očima. Da li je moguće da mu se toliko raduje?

– Mogao bi da sjašeš – opomenu ga je Džordžijanac.

Mladić ga je bez reči poslušao. Stajao je zbunjen, ne znajući šta će sa rukama. Ali kada mu se Betsi bacila u naručje, instinktivno je podigao ruke i zagrlio je.

– Ipak si se vratio, Čarli! – šaputala je. – Oh, znala sam da ćeš se vratiti! Da li si bar malo mislio na mene? – pitala je uzbuđeno.

On je udisao zanosni miris njene kose.

– Jesam, malo – rekao je tiho.

Ona ustuknu, a lice joj se ozari srećom.

– Čarli, pa ti umeš da govoriš! Kako je to divno!

– Nisam rekao da ne umem – kazao je ponovo je grleći. – A možda si mi ti razvezala jezik.

– Da malo i ja dođem do njega? – začuo se Barimorov glas. – Dobro došao, šerife!

– Hvala na dočeku, mister. Kada sam vas ugledao, odmah sam znao da mi ne nosite blagoslov, nego šerifsku zvezdu.

Svi se veselo nasmejaše.

– Najvažnije je da si se vratio – odvratila vlasnik saluna zadovoljno.

Vajthed se osmehnu.

– Možda se ne bih ni vratio... to jest, možda ne bih ni bio živ da nije bilo nje-ga... Doka Holideja – rekao je i pokazao rukom do sebe. Nameravao je da stisne ruku ili bar dodirne rame čoveku kome je toliko dugovao.

Ali, Doka više nije bilo tu.

Čarli se trže.

– Gde je Holidej? – upitao je ljude koji su se u međuvremenu okupili. – Da li ste ga videli?

Neki su ćutali, a neki pokazali prema jugu. Vajthed je krenuo i gomila se bez reči razdvojila.

Ali, Džordžijanac je već odmakao. Ličio je na tačku pod usijanim suncem koju je prekrivala lelujava jara.

– Otišao je – tužno reče mladić.

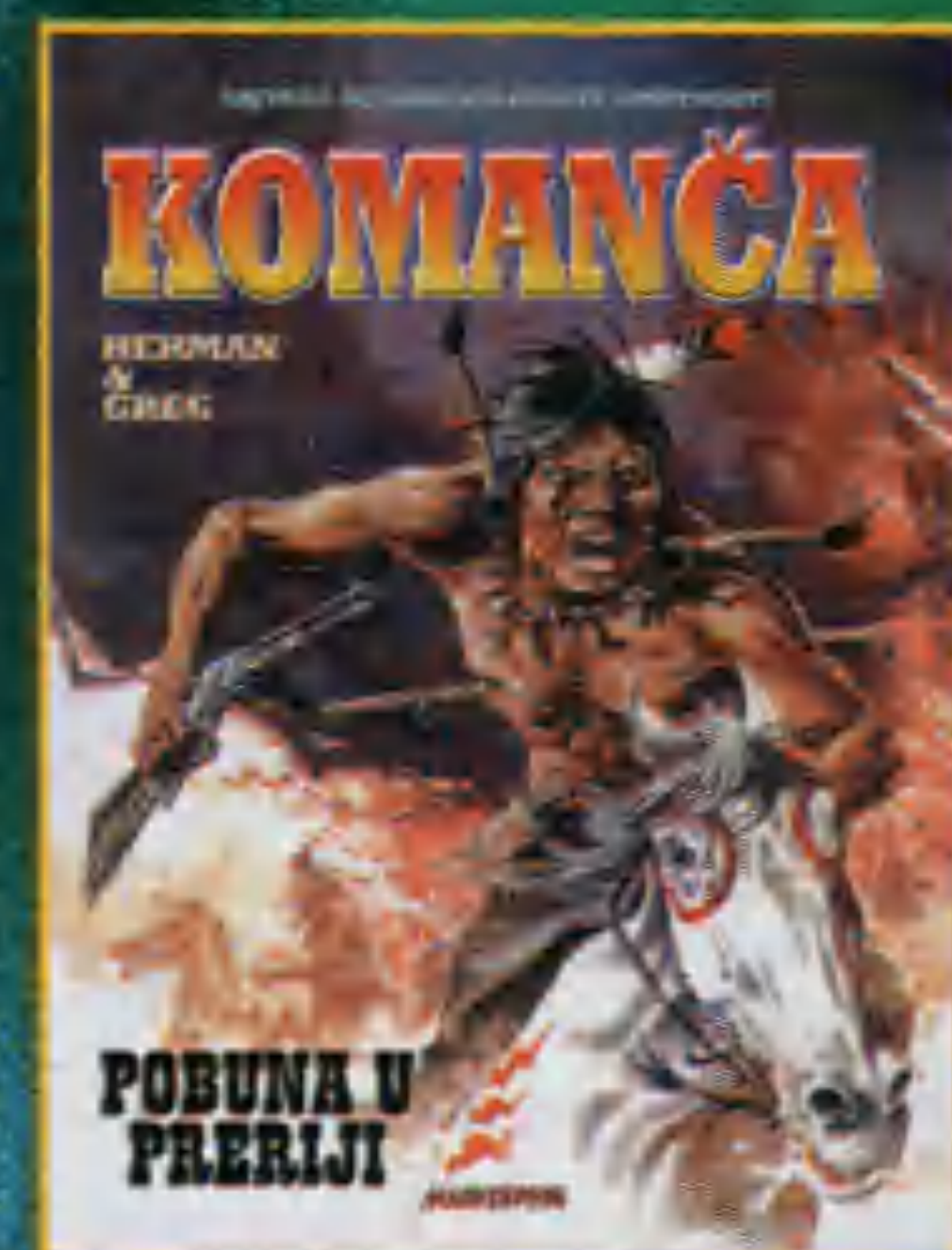
– On je svoje završio – dodao je Barimor. – Doveo je tebe u Elm Krik. Misliš da je sada zadovoljan?

– Sigurna sam da jeste – odvratila Betsi i zaljubljeno odmerila mladića. – On je tvorac naše sreće. Ne znam zašto je takav čovek uvek sam...

KRAJ

*Prećni
novogodišnji i
božićni praznici*

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

Informacije na telefonu:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00523

9 770353 000002